XII. évfolyam, 21. szám
1956 május 24.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A bürokrata bánata

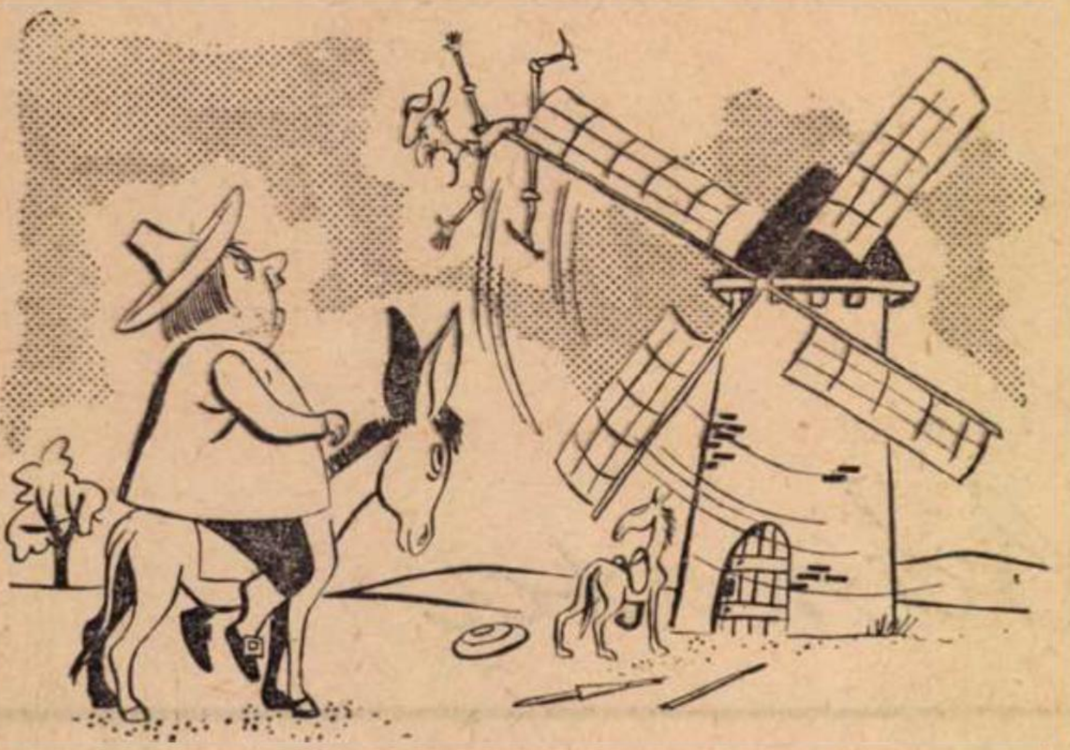

– Kénytelen vagyok új kalapot venni, mert ez a vaskalap most már, úgy látszik, kimegy a divatból…

VÁRNAI GYÖRGY:

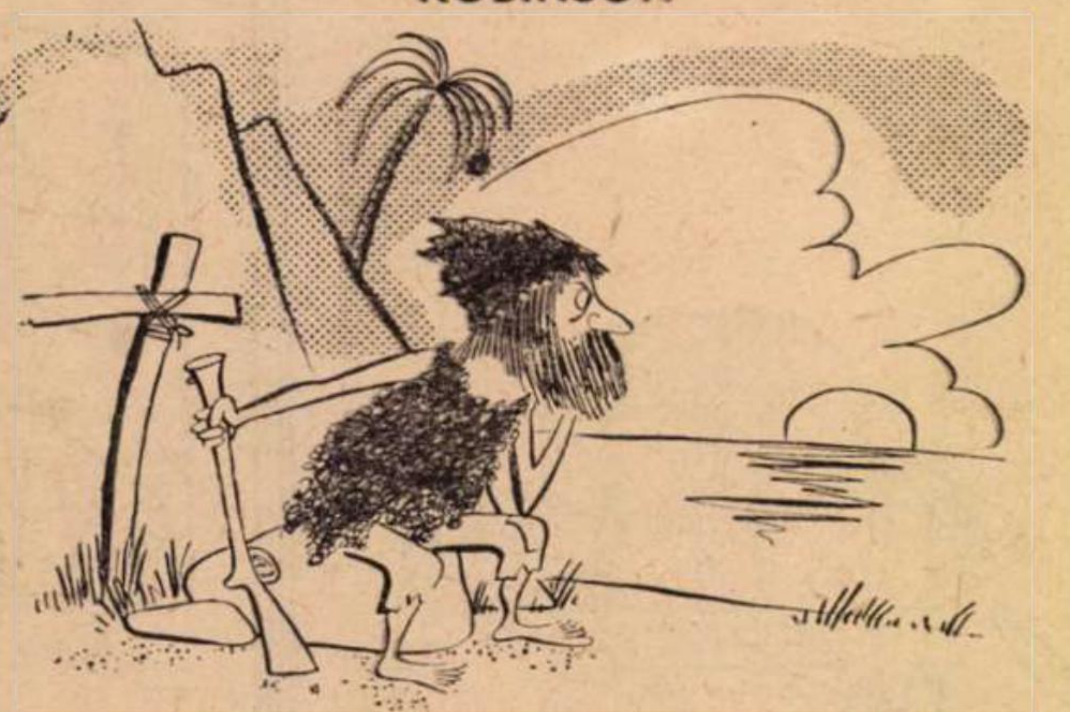
Irodalmi példázatok az ipar számára

DON QUIJOTE

— Igazán tehettek volna ide egy védőrácsot . . .

ROBINSON

— Bárcsak lenne itt valaki, akinek átadhatnám a tapasztalataimat . . .

GULLIVER

— Látod, ezt nevezem anyagpazarlásnak!

WINNETOU

— Sajnálom, oh Nagy Főnök, de a wigwamhoz szükséges bölényt csak a jövő hónapban ejtjük el . . .

MÜNCHHAUSEN BÁRÓ

— Azért a taxiköltséget mindenesetre felszámítom . . .

Kapálás

— Mit bámulsz úgy, Jani?
— Hogyne bámulnék, azt hallottam, hogy ez felér egy jó májusi esővel . . .

Röptében

Írja: Miklós deák

Sommás elintézés

A tápszentmiklósi termelőszövetkezetet Móricz Zsigmondról nevezték el. Az ottani tanácselnök irodalmi hajlamú ember, verseket is ír, ő ajánlotta ezt az elnevezést.

Ez szép. De már kevésbé szép az a mód, ahogyan a Móricz Zsigmondról elnevezett téesz istállót szerzett. Szabályszerűen kiigényelték a Terményforgalmi Vállalat helyi raktárát istállónak, de türelmetlenségükben nem várták meg az ügy elintézését, hanem leverték a lakatot és bekötötték az állataikat.

Vajon hogy írta volna ezt meg Móricz Zsigmond, akiről a téeszt elnevezték?

Lovak és tehenek

Gyönyörű muraközi lovai vannak a Szabadság téesznek. „Protekciós lovak", ahogyan Peresztegen nevezik őket. Nem kell félreérteni a dolgot, a lovak ártatlanok a dologban, ők nem szaladgálnak protekció után, egyszerűen arról van szó, hogy a peresztegiek imádják a lovaikat, valósággal agyonetetik őket, a szegény tehenek rovására, amelyek ennek folytán rossz kondícióban vannak és csökken a tejhozamuk. Persze a tejhozam csökkenésében nem kell szándékosságot látni, a peresztegi tehenek nem duzzognak, csak éppen ez a természet rendje.

A lószeretet igen szép dolog, de azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a mai magyarok előnyben részesítik a tehéntejet a régi magyarok által fogyasztott kancatejjel szemben.

Gyula bácsi

Régi tag a lábatlani Virágzó téeszben Gyula bácsi. Gyula bácsinak kitűnő humora van, dolgozni is jól dolgozik, amellett szeret néha felhajtani egy-egy pohár bort, de akkor se haragszik meg, ha kettőt kell felhajtani. Nem haragos természetű ember Gyula bácsi.

Az éves tervet tárgyalta a téesz közgyűlése, kint volt a járástól Rothweil Rezső főagronómus, az beszélt éppen. Ahogy befejezte, Gyula bácsi szólásra jelentkezett a terem hátsó részéből.

— Egy tétel kimaradt a költségvetésből! — szögezte le komoran és éberen.

— Micsoda? — hökkentek meg.

— Hol szerepel a zárszámadási áldomás fedezete? — kérdezte összevont szemöldökkel Gyula bácsi.

Rövid történet

1.

1953-ban Komárom megye dorori járásában, Nyergesújfalun, közgyűlést tart a Búzakalász nevű téesz. Kimondják a feloszlást, mert az a véleményük, hogy jobb egyénileg gazdálkodni.

2.

1955-ben Komárom megye dorogi járásában, Nyergesújfalun, alakuló közgyűlést tart a **Kék** Duna téesz. Kimondják a megalakulást, mert az a véleményük, hogy sokkal jobb közösen gazdálkodni.

3.

Hogy mi az első két **fejezet** között az összefüggés?

Az, hogy az újonnan megalakult Kék Duna téesznek egytől-egyig ugyanazok a nyergesújfalusi lakosok a tagjai, akik a feloszlott Búzakalász téesz tagjai voltak.

Öregek és fiatalok

Uj elnöke van a máriahalmi „Szabadság" téesznek. Jó elnöknek látszik, sokkal jobbnak, mint a régi, akinek a vezetése alatt többek között az történt, hogy a téeszben az öregek és a fiatalok elkülönültek, hogy enyhe kifejezést használjak. Azt nem akarom mondani, hogy az öregek és a fiatalok ellenségesen álltak egymással szemben, pedig így volt. Némi javulás van már ezen a téren is, de azért még most is hallani ott ilyesmit:

— Ugyan, mit tudhat egy olyan öreg?

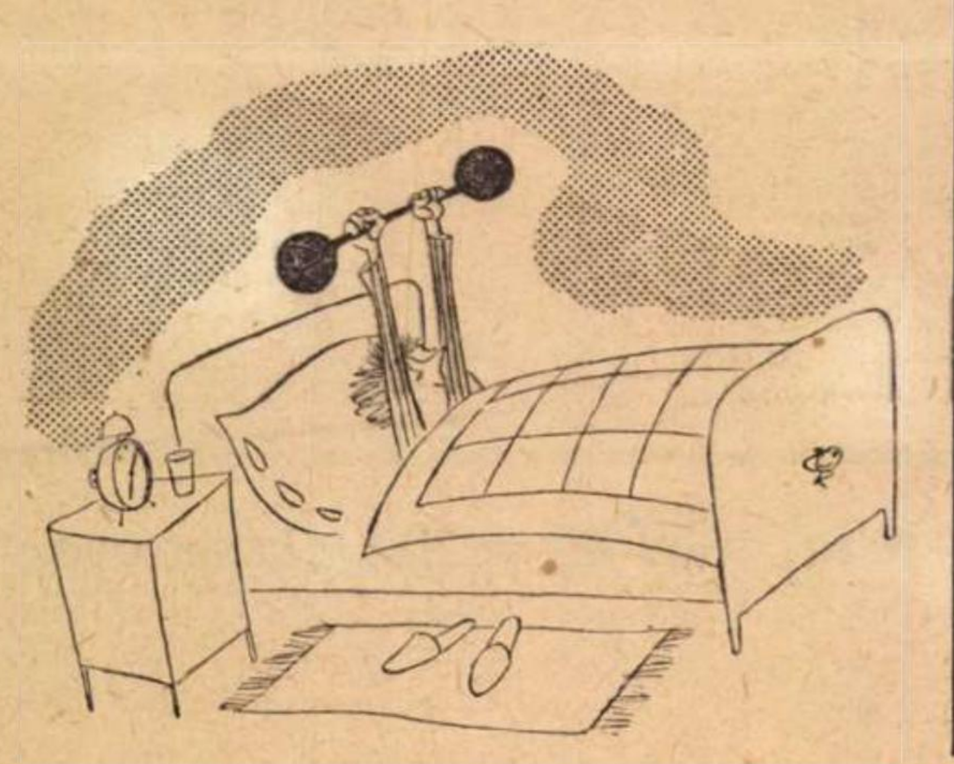
De ilyesmit is hallani:

— Ugyan, mit tudhat egy olyan fiatal?

Talán még ilyesmit is hallani:

— Ugyan, mit tudhat egy olyan középkorú?

Reggeli torna

AZ ELŐZÉKENYSÉG NETOVÁBBJA

— Beszélhetnék a tanácselnökkel?
— Úgy látszik, elkerülték egymást, kint lesi a feleket a kapuban . . .

Illyés Gyula KÉT VERSE

KEZDŐBETŰK

Kezdőbetűk, kezdőbetűk,
kikelet idején mindenütt,
fákon, falakon, ligeti pad
tábláin madarak
módjára egybegyűlt
és rendre párba-ült
nevek, ti, késsel-rótt szívekben
— megannyi fészekben — ijedten
összebútt ismeretlen,
csupa legszebb nevek,
milliószámra is egyetlenek,
csupa leggyönyörűbb
kezdőbetűk, kezdőbetűk:

szerencsés utazást!
Kakuk szól, zeng a fütty.
Készüljetek.
Jelzi a tavasz a nagy indulást!

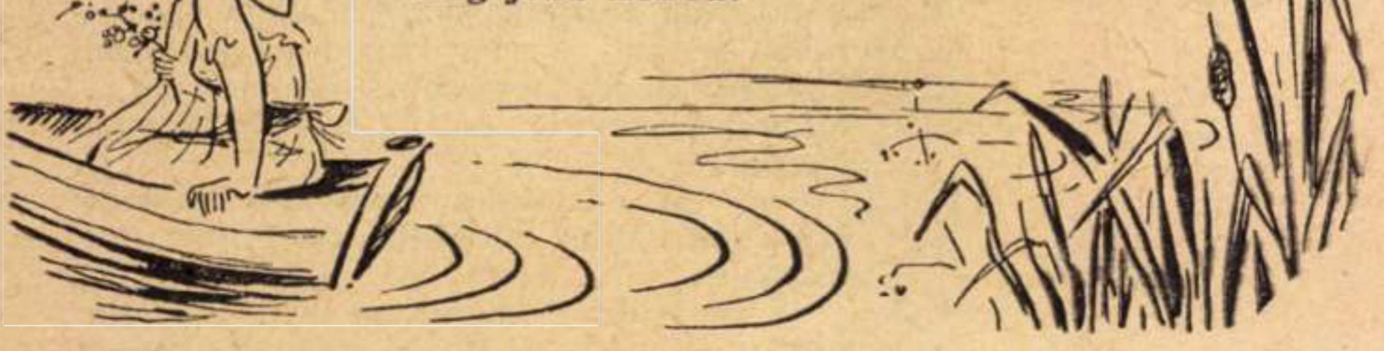
Szárnyaljatok
s a gyönyör délszaki táját bejárván,
egymáshoz majdan a hitvesi párnán
s a síri márvány
kövén is így szoruljatok!

EVEZÉS

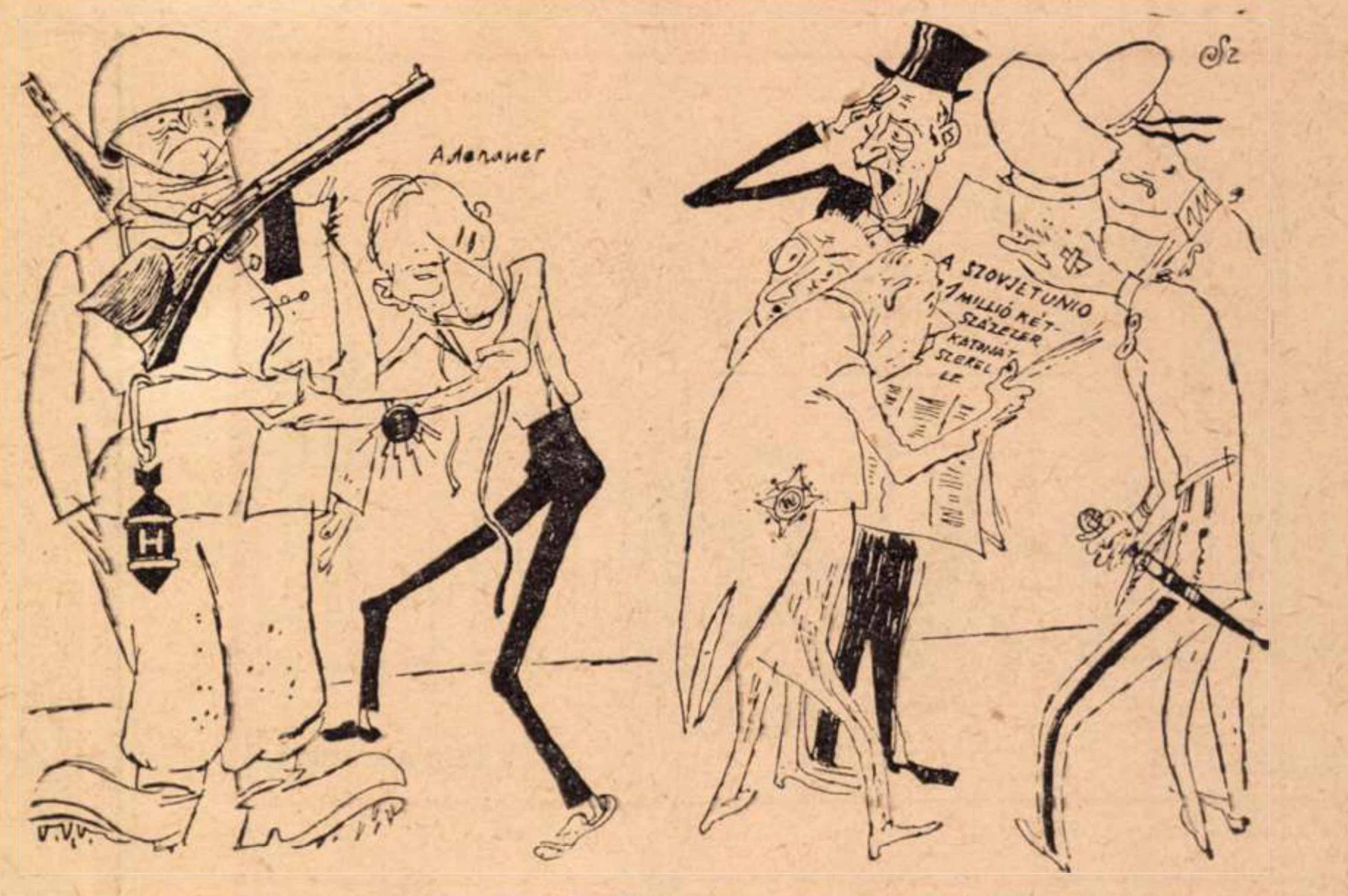
Evezek. Mint a szárny kitárul
s mélybe feszül a két lapát.
Rántok rajtuk és élvezem, hogy'
siklunk tovább.

Jó vinni téged! Mosolyogsz? Lám,
neked mi súgta meg,
hogy ettől is jobban enyémnek
éreztelek?

Mindentől, mi úgy jó nekem, hogy
még jobb neked!

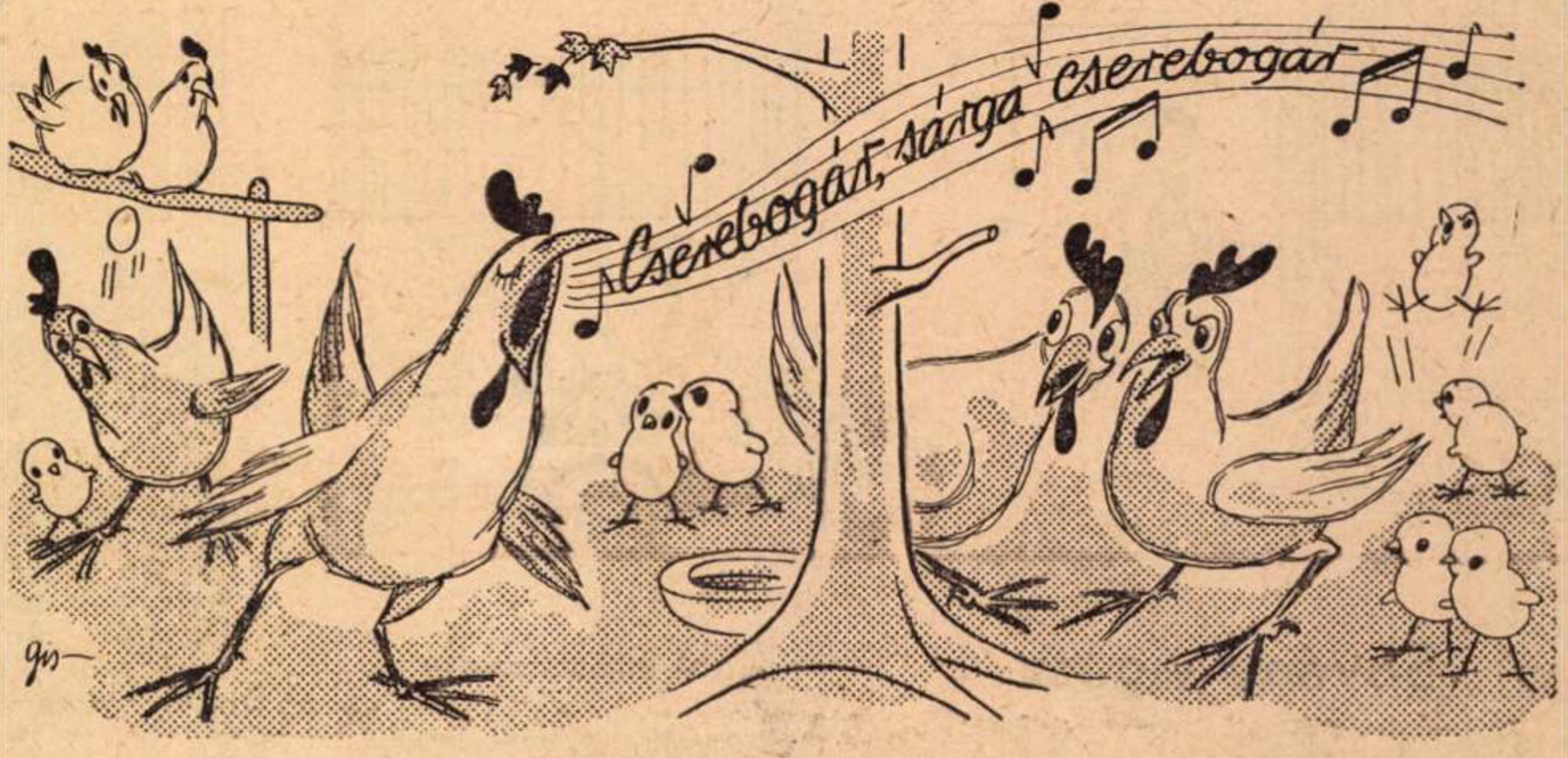

Beöltöztetés Bonnban

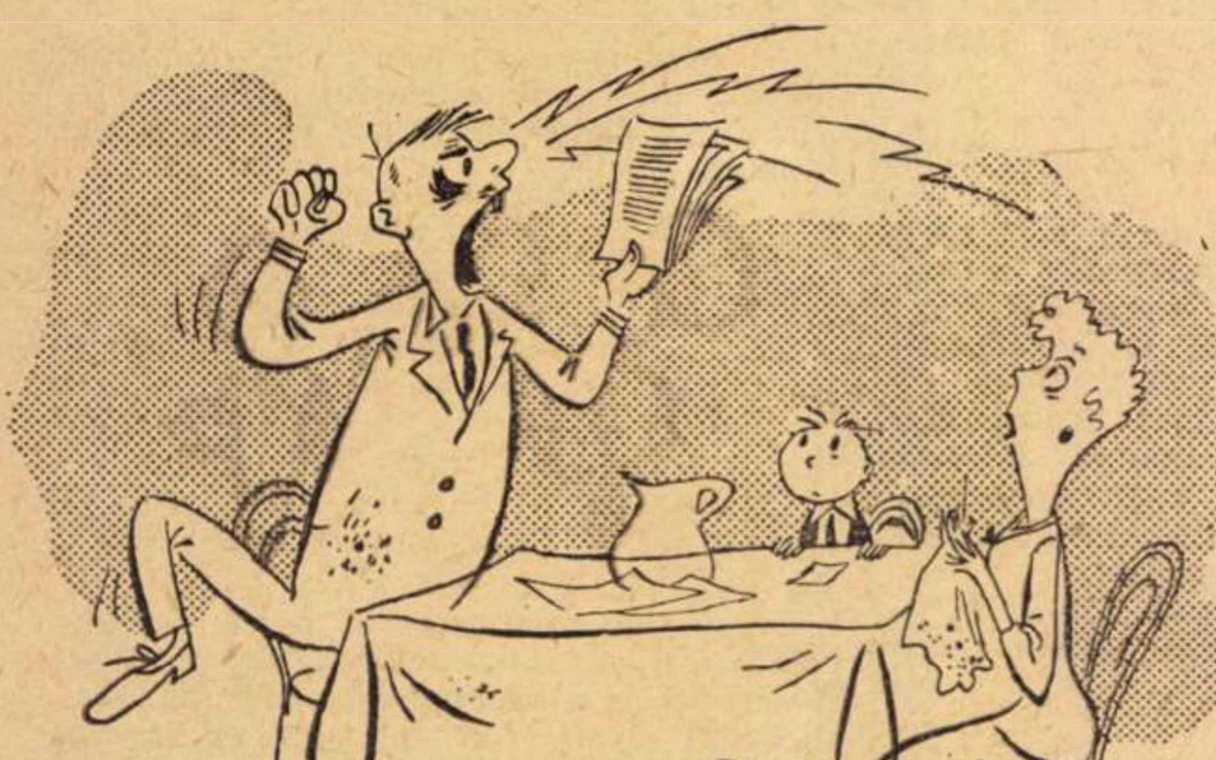
— Na hogy tetszik ez a modell?
— Attól félek, hogy kimegy a divatból . . .

TYÚKOK A NÖVÉNYVÉDELEM SZOLGÁLATÁBAN

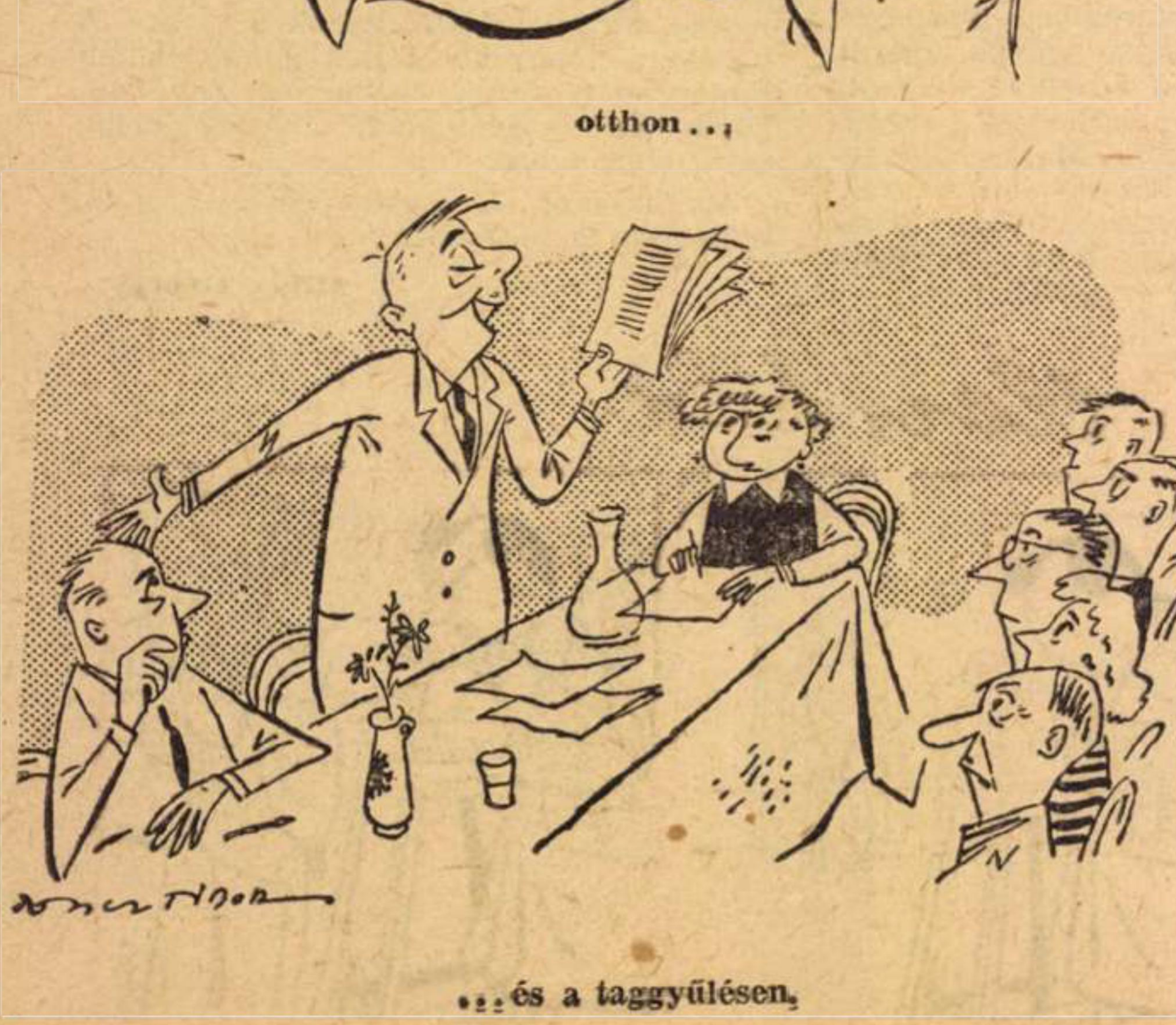

— Ez mindig a hasára gondol . . .

Ugyanaz a beszéd

otthon . . .

. . . és a taggyűlésen.

Hova tűnt el a toronyóra?

Balinkai, az egyik MÉH-fiók ügybuzgó vezetője felváltva töprengett két dolgon: Az egyik dolog — hogyan teljesíthetné a tervét úgy, hogy lehetőleg ne vegyen meg lopott holmit. A másik dolog — hova tűnt el a szembenlevő toronyról a villámhárító, az óra, a hozzávaló métermázsás vörösrézlánccal? Csak nem lopták el — állt meg a gondolatnál, ugyanakkor kiskocsi állt meg a hulladékbolt előtt, majd belépett két deli levente.

— 'sten — bökött sipkája felé a beszédesebb. — Hoztunk egy kis vörösrezet. Ha megveszi, hadd vigye.

S már hozták is a hatalmas vörösréz láncot. Balinkai riadtan figyelte a hosszú színesfém kígyót. — Ugyan, hol is látta már ezt a holmit? — Mi ez és honnan van ez? — tette föl ridegen a hivatalos kérdést és közben gyötrődött. Borzasztó, hogy hasonlít ez az izé a toronyóra láncára. A szóvivő közömbösen felelt, csak a hallgatagnak mozgott kissé gyorsabban az ádámcsutkája:

— Ez egy kiöregedett krumplihámozó-készülék. Most találtuk a Rákos-patak medrében. Mért? Tán azt hiszi, hogy lopott holmi?

— Ugyan — tiltakozott Balinkai szemét lesütve, a szóvivő zsivány tekintete előtt — csak éppen úgy mondtam, hogy valamit mondjak. — A színesfém terve már biztos, hogy teljesítve lesz.

— Azé' — morgott az ügyfél a bajsza helye alatt — nem szeretnénk, ha meggyanúsítana. Különben van még egy rossz vasfazekunk is.

A hallgatag már cipelte is be a toronyórát. Balinkai meredten figyelte. Hol, hol látta már ezt az edényt?

— Mindig kifolyt belőle a töltöttkáposzta — magyarázta beszédes — s a feleségem megúnta, így került dobra. — A vasfazék egyhangúan tik-takkolva erősítette a megokolást s Balinkai hozzáfogott a méricskéléshez. (Még prémiumot is kaphat, ez a vasfazék több helyen is rezecskéből áll.)

— Ja, hogy el ne felejtsem — szólt a beszédes — van még kint egy eltörött bronz sétapálca is. Hozd csak be, Kuka, annak is van valami súlya.

Balinkai egy pillanatra kitekintett a toronyra, de hiányérzete változatlanul fönnmaradt. Biztos javítják az órát és a láncot, nyugodott meg, a villámhárító meg talán nem is volt ott soha.

— Ez a sétapálca egészen olyan, mint egy villámhárító — ingerkedett gondolataival a beszédes. Pedig, mikor vesénrúgtam magam és lesántultam, ezt használtam mankó helyett.

Ezek után minden kétsége eloszlott Balinkainak. Az is, hogy nem teljesíti a színesfém begyűjtési tervet. Megkérdezte kuncsaftjait, tudják-e igazolni magukat?

— Természetesen — felelte a nyitottszájú. — De a személyazonosságit a másik kabátomban felejtettem, a barátomét pedig tegnap a nagy orkánban elfújta a szél.

Balinkai nem nézett rájuk, hanem a körme hegyét bámulta s úgy kérte, mondják meg, hogy hívják őket. Ennek készséggel eleget tett a szóvivő:

— Engem Jeremiás prófétának és társamat, igaz-e, Pista, Japán Benedeknek.

Ezek után nem volt más hátra, mint a pénz kifizetés ünnepélyes aktusa, majd Balinkai sietősen tuszkolta ki vendégeit. A magára maradt Balinkai, miután tervét teljesítette, szokásához híven, tovább töprengett. Sehogyse fért a fejébe, hova az ördögbe tűnhetett el a toronyról az óra, a lánc meg a villámhárító?

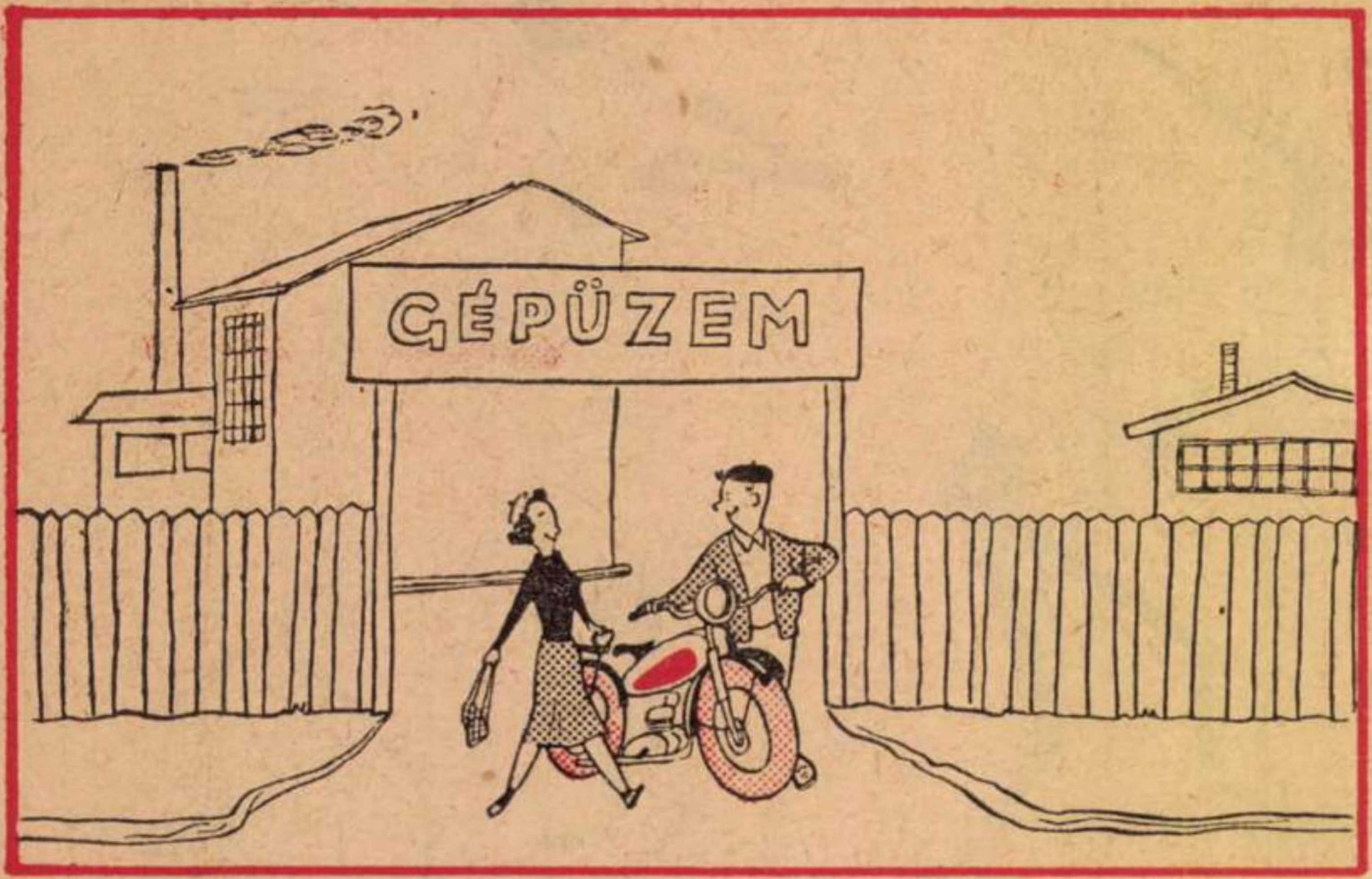
Nagy S. József

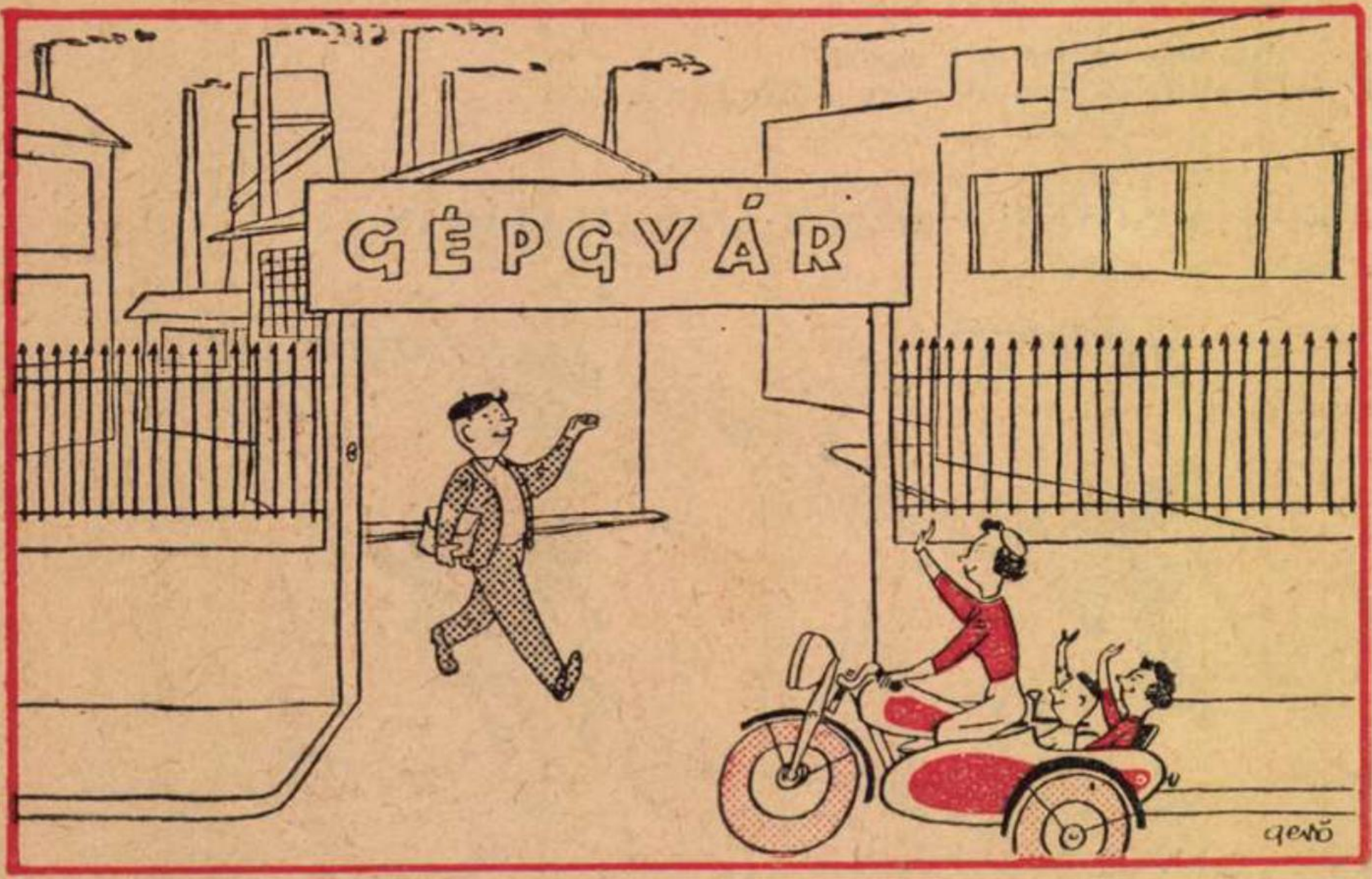
Ludas Matyi JAVASLATA

(Olimpiai bélyegsorozatot ad ki a posta)

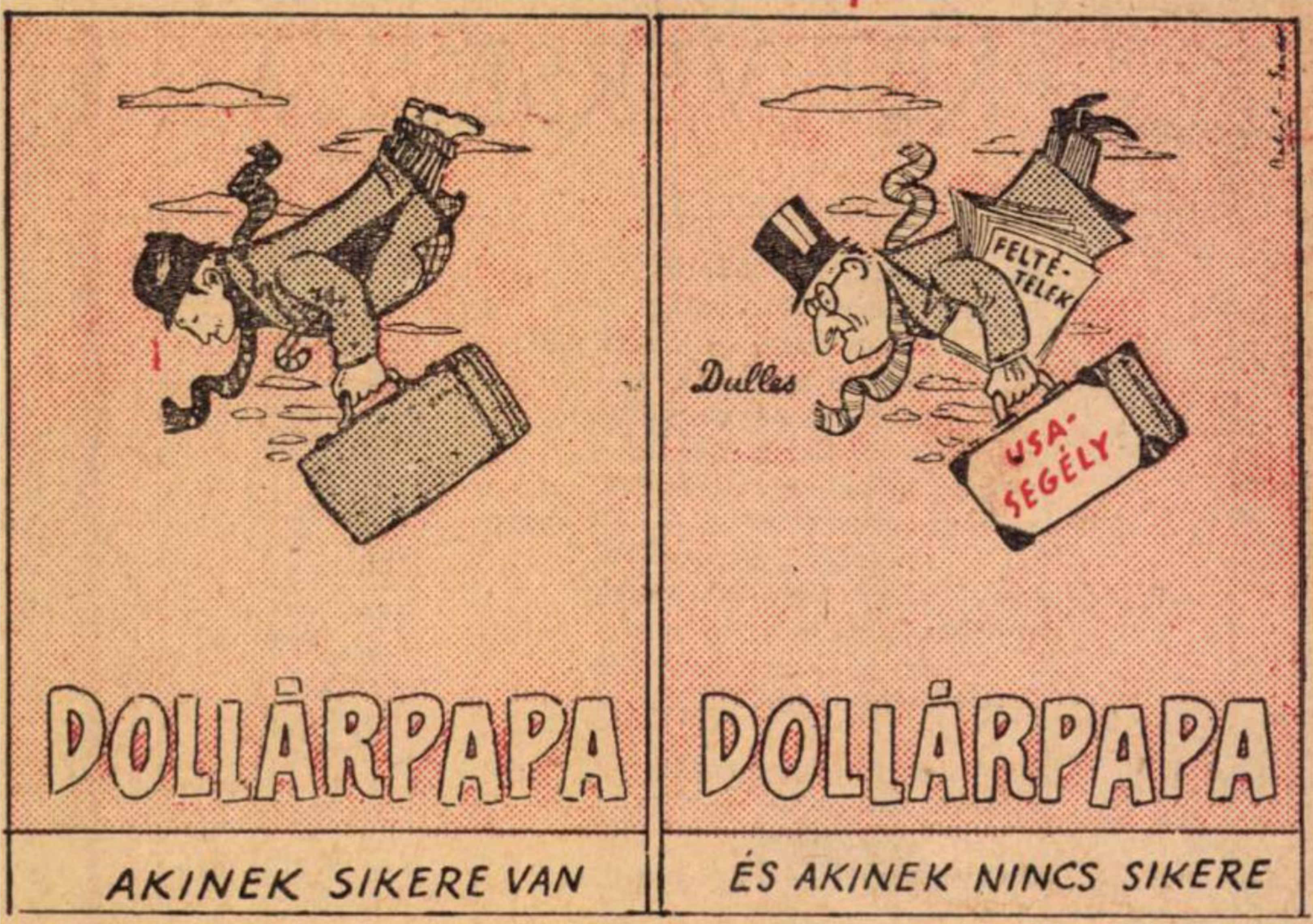

Ötéves tervek

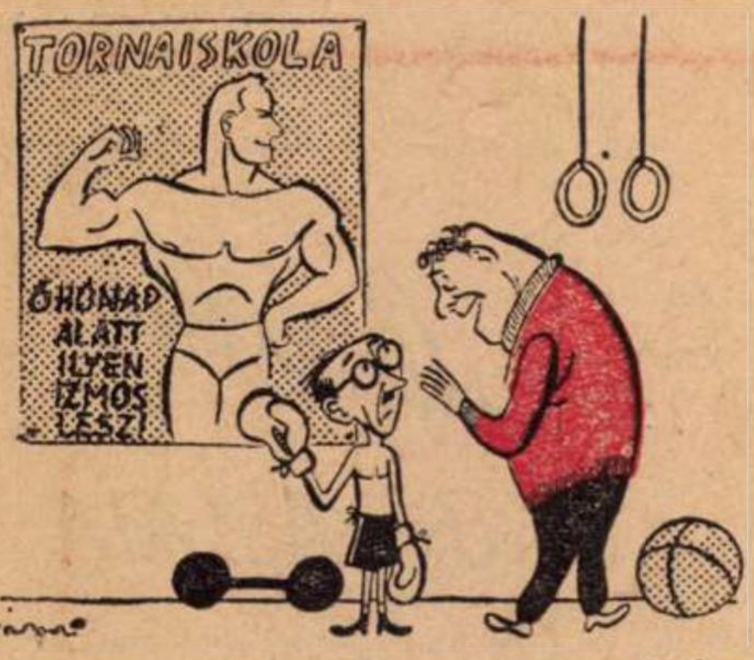

Aktuális moziplakát

Sovány vigasz

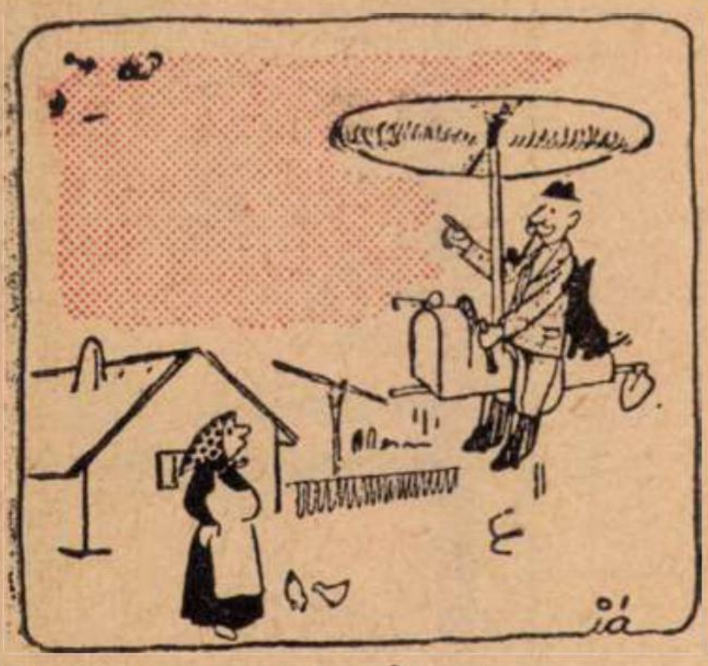

— Ne nyugtalankodjék, még három lecke hátra van...

A hipochonder

A mesterséges bolygók korában

— Hová mégy apjukom?
— Felmegyek mán a bolygóra, megkapálom a salátát

KÉP SZÖVEG NÉLKÜL

(Mose rajza a Wiener Illustrierte című lapból.)

JENŐÉK

Ha jól emlékszem, négy évvel ezelőtt történt. Jenő barátom váratlanul felkeresett és kiöntötte a szívét.

— Te, én már nem bírom tovább... — sóhajtotta ez a hústorony, ez a volt díjbirkozó, nagy kerek dinnyefejét lapát tenyerébe hajtva.

— Miért, mi történt? — kérdeztem riadtan és szánakozva.

— Ismered a feleségemet, Rózsikát?

— Ismerem — bólintottam.

— Tévedsz! — pihegte Jenő — Nem ismered...

Néhány pillanatig szótlanul üldögélt, ragyogóra kipucolt cipője orrát nézegetve, aztán elcsukló hangon mesélni kezdett:

— Tudod, árva gyerek voltam, nem volt senkim és éppen ezért nagyon vágytam a szeretetre. Hogy valaki megsimogasson, megcirógasson. Akkor ismerkedtem meg leendő feleségemmel, Rózsikával, aki anyám helyett anyám volt. Tudod, hogy csókoltam meg először? Az ölébe ültetett, de előbb rámparancsolt, huzzam fel a nadrágom szárát, hogy ki ne kopjon a térde, aztán így gügyögött: puszit a' mamának. A csók után szépen megfésülte a hajamat és csak nagynehezen tudtam lebeszélni arról, hogy kakastaréjt csináljon...

— Bo... bo... borzasztó... — vihogtam, de szerencsére Jenő nem vett észre semmit.

— Akkor meg, bevallom neked, jólesett ez a túláradó, anyáskodó szeretet, és úgy éreztem, megtaláltam az igazit. Néha kéz a kézben sétálni mentünk, és azt játszottuk, persze az én kedvemert, hogy ne unatkozzék a Jencike: sétálni, sétálni, egy kis dombra lecsücsülni, csüccs! Rózsika vett nekem fagylaltot, meg pemetefűcukrot, ő viszont cigarettázott és együltében megivott három krigli sört.

— Hehe... rette... hehe... netes — kuncogtam, és igyekeztem minél résztvevőbb arcot vágni.

Jenő így folytatta:

— Én azt mondom neki anyukám, ő úgy hív kisfiam, nemrégiben vendégek voltak nálunk. Rózsika rámparancsolt, hogy álljak a szoba közepére, hajtsam meg magam, aztán mondjam el a szemináriumi hozzászólásomat. Majd elsüllyedtem szégyenemben. Muszáj volt megtennem, mert ha nem teszem meg, akkor három napig azt zokogja: ő csinált embert belőlem, és íme most ez a hála...

Nem szóltam egy szót sem. Igyekeztem hogy komoly maradjak, de az egész bensőm rázkódott a röhögéstől. A vesém és a májam egymásra borultak és úgy kacagtak. A hasam saját magát fogta nevettében.

— Mondd, öltöztet téged a feleséged? — faggatott Jenő szomorú mosollyal ajkán. — Mert engem öltöztet. Reggeltől estig. A bajúszomat is ő stuccolja. Ha elmegyek a hivatalba, megvizsgálja a nyakamat,

fülemet, körmömet, cipőmet, tiszta-e? Társaságban minduntalan rámszól: ülj egyenesen, kisfiam, ne kalimpálj a lábaddal, kisfiam, ne egyél többet a tortából, kisfiam, mert elcsapod a hasikádat, kisfiam, és így tovább és így tovább... Mondd, mikor indul az első rakéta a Holdba?

Erre nem tudtam válaszolni, viszont egy remek ötlet, megváltó ötlet jutott az eszembe:

— Te Jenő! — mondtam neki. — Én tudom, mi a baja Rózsikának. Ha lenne egy gyereketek, akkor megváltozna a helyzet, a gyereket babusgatná, nem téged. Erre nem gondoltál?

Jenőnek felcsillant a szeme.

— Nem rossz gondolat! — kiáltotta, aztán máris búcsúzkodni kezdett: — Szervusz, sietek haza, hétre otthon kell lennem...

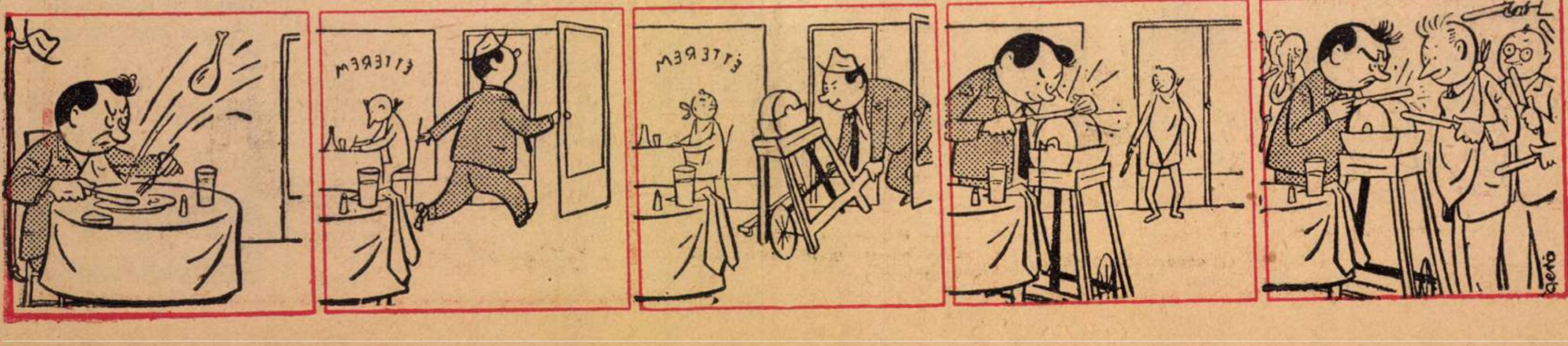

Azóta, mondom, négy év telt el. A napokban újra láttam Jenőt az utcán. A feleségével és a kislányával sétált, aki szakasztott olyan volt, mint az édesanyja, csak kicsiben. Jenő középen ment, a mama, meg a kislány fogták a kezét. A barátom lehajtott fejjel, gondterhelten lépegetett közöttük, csuklójára egy léggömb volt kötözve, amely vidáman repdesett a feje felett.

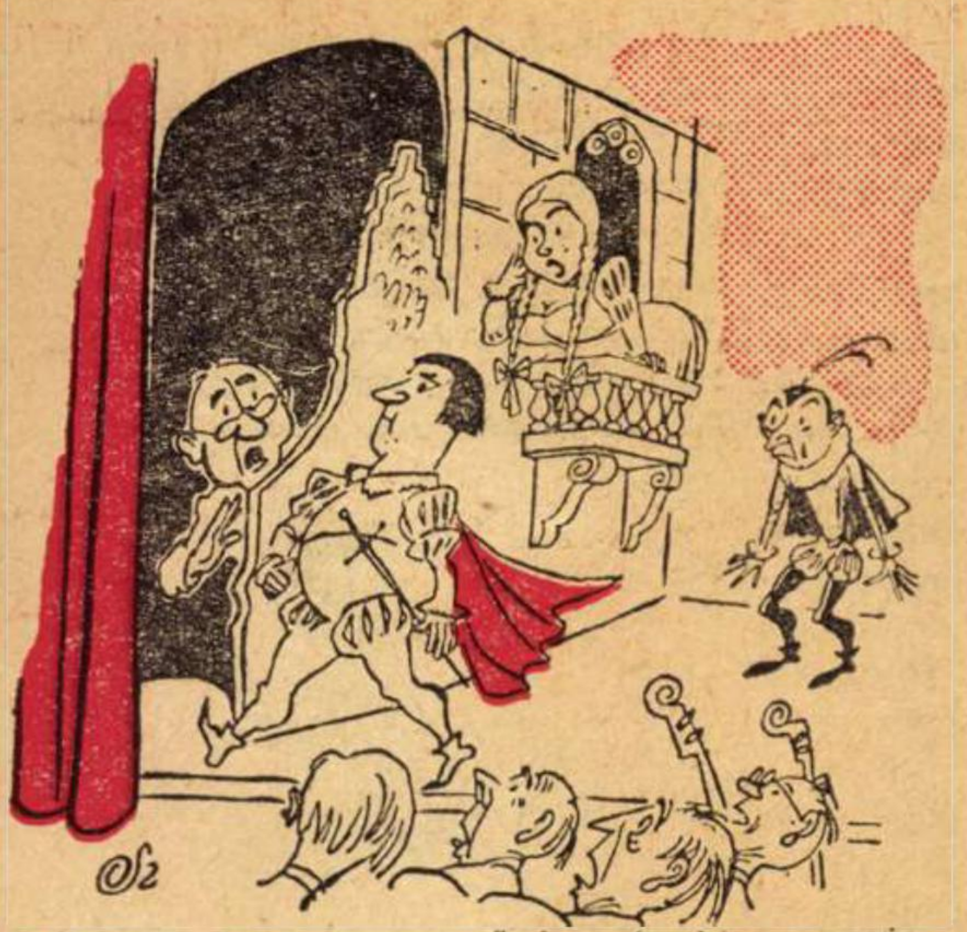
Még mielőtt Jenő észrevehetett volna, átmentem a túloldalra...

Mikes György

Kartárs Károly és az életlen kés

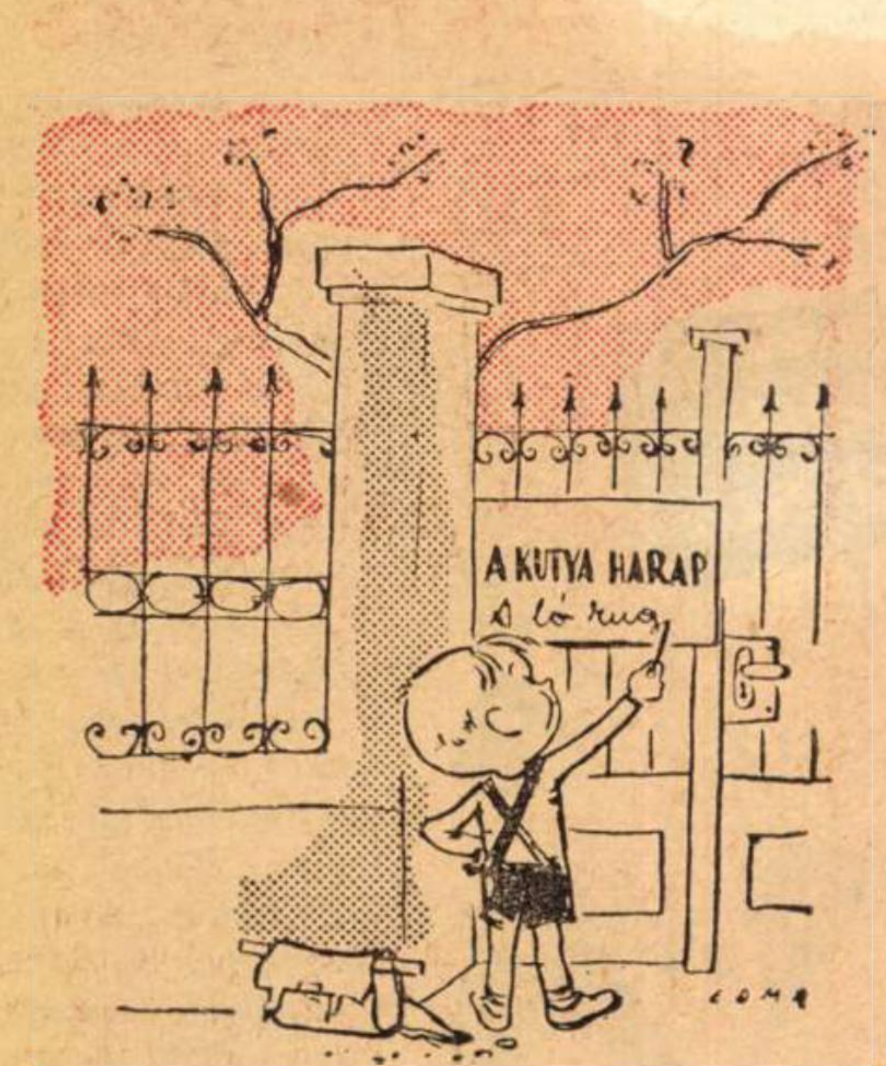

Ha a színházban is bevezetnék

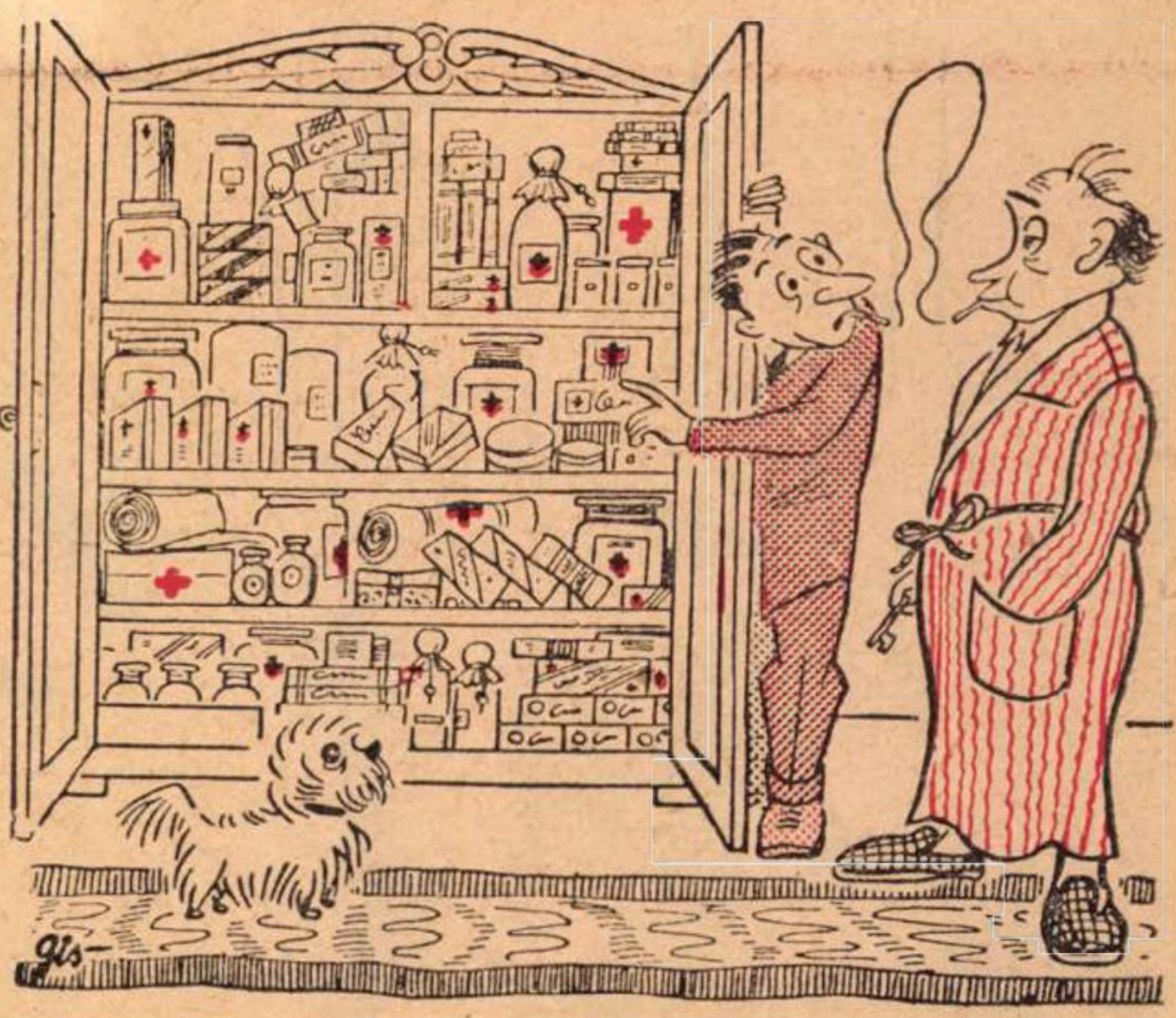

Ügyelő: *Hová megy, művész úr, hiszen még nincs vége a jelenetnek!*
Színész: *Igen, de tegnap tovább tartott és most csúsztatok!*

Elsőosztályos gyerek

Gyűjtőszenvedély

— Mondja, Kucsera úr, nem fél, hogy államosítani fogják a patikáját?

Ebből baj nem lehet!

Szokoli, a minisztérium egyszerű, de szorgalmas dolgozója egyik álmatlan éjszakáján javaslatot dolgozott ki az értekezletekre felhasznált papírmennyiség csökkentéséről. Ne egyénenként kézbesítsék az anyagot, hanem egyetlen példányban függesszék ki a tanácsterem falára, aholis mindenki, akit illet, elolvashatja.

A javaslatot bevitte az illetékes előadónak. Az gondterhelten ráncolta a homlokát. „Ha én ezt most elfogadom — gondolta —, s ez az ügy beválik, engem együtt ünnepelnek Szokolival. Igenám, de jó az nekem, ha együtt ünnepelnek Szokolival? A legutóbbi értekezleten is feltűnést keltő, bátor hozzászólása volt. Ez egy izgága ember. Nem, jobb, ha nem ünnepelnek együtt Szokolival. S mi van akkor, ha elfogadom a javaslatot, s a javaslat nem válik be? Erre még gondolni is rossz! Én vagyok nagyobb állásban, enyém a nagyobb felelősség... Na de viszont, ugyebár, a dolgozók javaslataival foglalkozni kell. Tehát foglalkozzunk" — S becsempészte Szokoli javaslatát az osztályvezető íróasztalára. Döntsön ebben az ügyben ő. Ebből baj nem lehet.

Az osztályvezető rosszkedvűen forgatta kezében a minisztérium egyszerű dolgozójának javaslatát. Na, tessék! Komolyan veszik a felszólítást, hogy kezdeményezzenek, gondolkozzanak. Még szerencse, hogy nem túl sokan, egyelőre csak ez a fontoskodó Szokoli. Na, nézzük csak! Az osztályvezető egyre jobban elkomorodott. Ha ő most ezt a javaslatot elfogadja, annak beláthatatlan következményei lehetnek. Előszöris minden egyszerű dolgozó javaslatokat fog benyújtani, egyszerűsíteni fogja az ügymenetet, s a végén majd nem marad ügymenet. Továbbá: ha a javaslatot elfogadja, mi lesz Klárikával, akinek jelenleg az a főfeladata, hogy az értekezletek írásos anyagát leírassa, másoltassa, kiküldje, ellenőrizze az átvételt. Ha viszont nem fogadja el — az osztályvezető lelki szemével karikatúráját látta lógni a faliújságon. Megborzongott. Nem, ebben az ügyben ő nem vállalhatja a felelősséget. Döntsön a főosztályvezető. Abból baj nem lehet.

A főosztályvezetőt éppen két napja nevezték ki, s úgy vélte, szerénytelenség lenne tőle, ha munkáját főbenjáró ügyekben való döntéssel kezdi. Ezért Szokoli javaslatát a negyedévi tervvel együtt bevitte a miniszterhelyetteshez, majd elégedetten ment a büfébe feketézni. Abból baj nem lehet.

A miniszterhelyettes dermedten nézte Szokoli javaslatát. Ki lehet ez a Szokoli, hogy ennyire fontos az ügye? És ugyan mi húzódhatik meg emögött a látszólag egyszerű javaslat mögött? Valami rejtett oka van, hogy őhozzá került! A főosztályvezetőt nem kérdezhette meg, mert az még új ember. Az osztályvezetőt még kevésbé, mert az régi, dörzsölt hivatalnok, nem kell, hogy lássa: a miniszterhelyettes bizonytalan. Kétnapi töprengés után merész, de visszavonhatatlan elhatározásra jutott. Bevitte Szokoli javaslatát a miniszterhez. Döntsön ő. Ebből baj nem lehet. És kezét dörzsölte örömében. De még ki sem lépett az ajtón, már hallotta, hogy a miniszter az asztalra csapott:

— Miért rabolják az időmet ilyen piszlicsári ügyekkel, mint ez a Szokoli-javaslat? Intézzék el, kérem! — S azzal az egyszerű dolgozó egyszerű javaslatát egyetlen biztos és egyszerű mozdulattal dobta a miniszterhelyettes meglepetéstől széttárt karjába.

— Intézzük el? Ezt vegyem úgy, mint utasítást?

— Vegye. Úgy — felelte unottan a miniszter, mert már régen mással foglalkozott.

A miniszterhelyettes bekérette a főosztályvezetőt.

— Intézze el ezt kérem. A miniszter utasítása...

A főosztályvezető undorral nézegette Szokoli javaslatát. Elintézni! De hogyan? Jóváhagyni, vagy elutasítani?

Személyesen vitte az ügyet az osztályvezetőnek.

— Én most főosztályvezetői tanfolyamra megyek. Nem tudok foglalkozni ezzel az üggyel. — Felemelte a hangját és bátran folytatta. — Felsőbb utasítás értelmében, intézze el.

Az osztályvezető nyelt egyet. Ha felsőbb utasítás, az más. Majd elintézi. S azonnal intézkedett, hogy az előadó intézze el.

Az előadó tűnődve nézegette a két hónap alatt kissé megsárgult és meggyűrődött javaslatot. Hiába. Nincs mese. Szerencsére felülről jött utasítás. Nagy baj nem lehet. Bekérette Szokolit.

— Hát kérem — mondta —, itt van ez a maga alulról jövő kezdeményezése.. Úgy döntöttek a felsőbb szervek, hogy én döntsek ebben az ügyben...

— Már késő — legyintett búsan Szokoli. — Két hete valaki önhatalmúlag, rövid úton megvalósította, mint saját ötletét, az én javaslatomat...

— Na látja! — kiáltott megkönnyebbülten és diadalmasan az előadó. — Legközelebb legyen fürgébb! Gyorsabban tegyen javaslatokat!

— Kérem. Máris hoztam egyet — és már nyújtotta volna az előadónak.

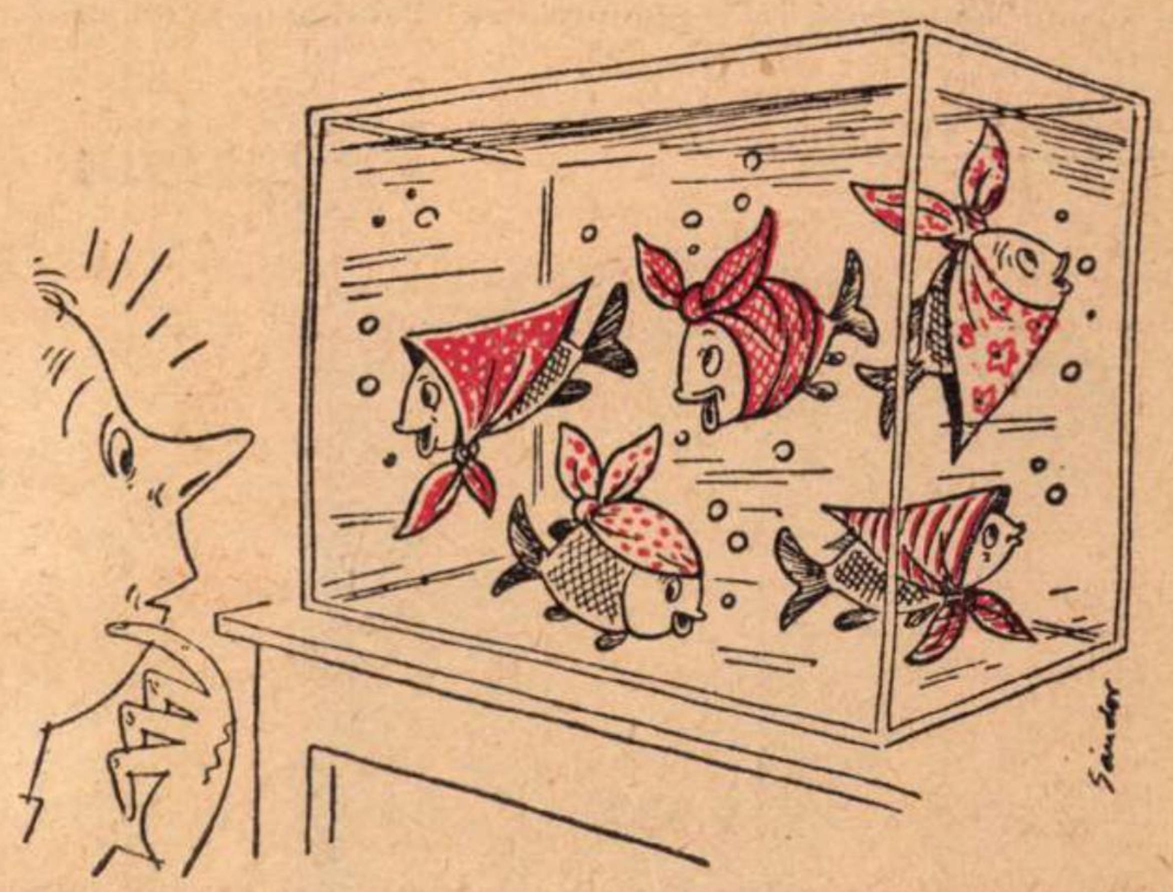
De az nem volt sehol.

Megijedt a felelősségtől. Szaladt az osztályvezetőhöz.

Pongrácz Zsuzsa

Egy reggel a kiállításon

A textilfestő iparművészek kiállításán akváriumba helyezve mutatják be a vízálló festékkel készült selyemkendőket.

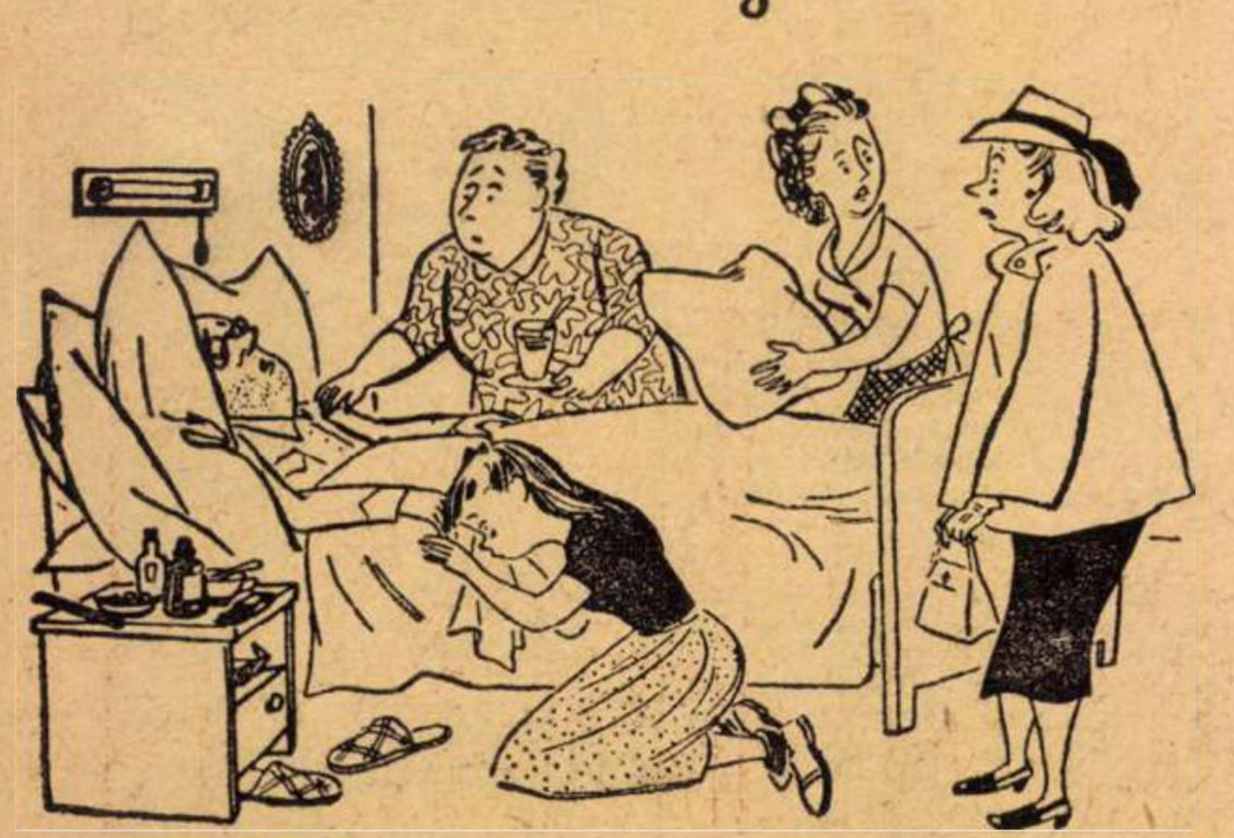

Ez is valami!

Női dolgok

— Képzeld, náthás...

(Vasvári Anna rajza)

LABDARÚGÁS

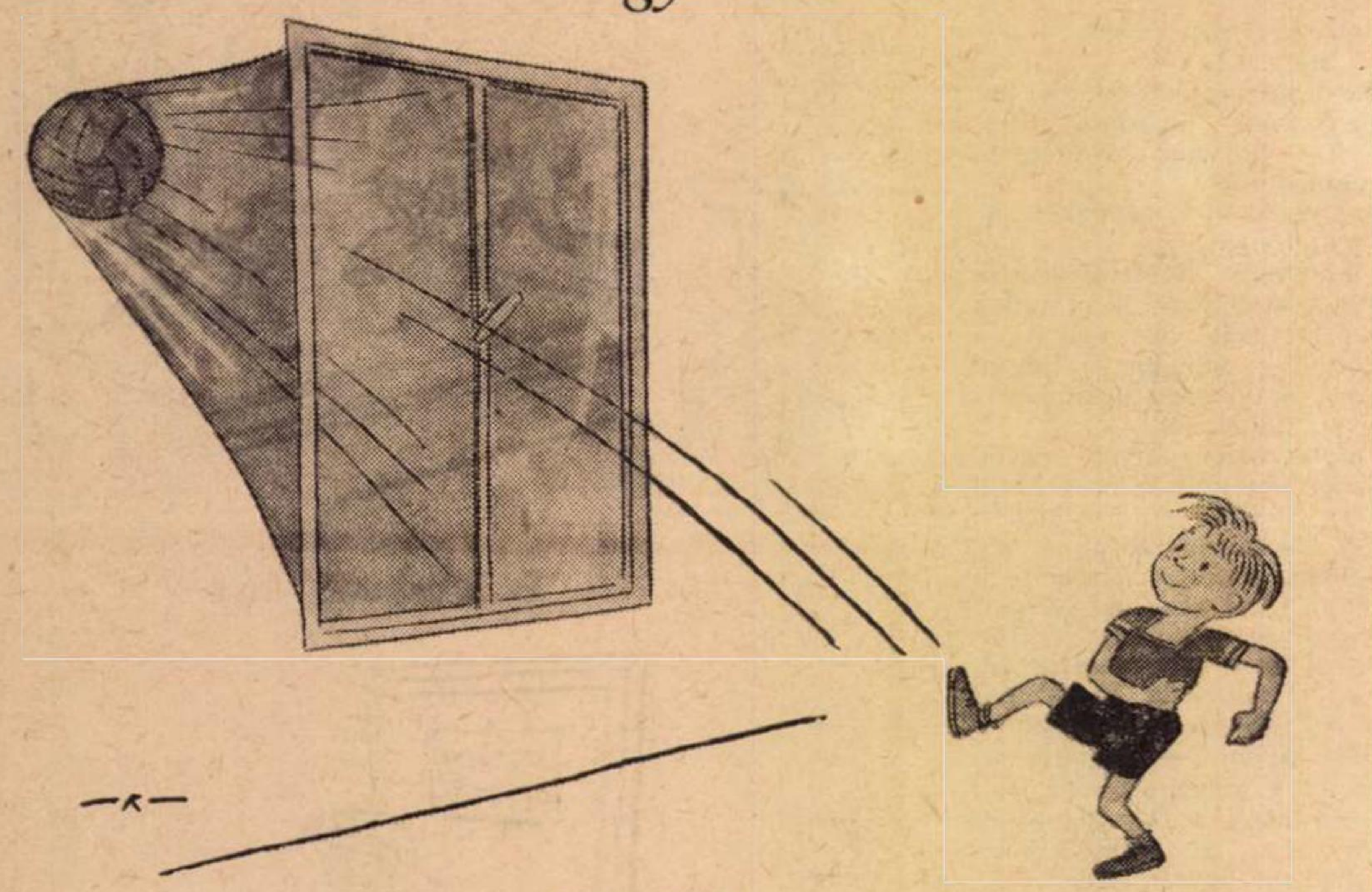
— **Hogy nézel ki, kisfiam?**
— **Ne búsulj, mami! Kettő nullra győztünk!**

Leszerelési hirek a Wall Streeten

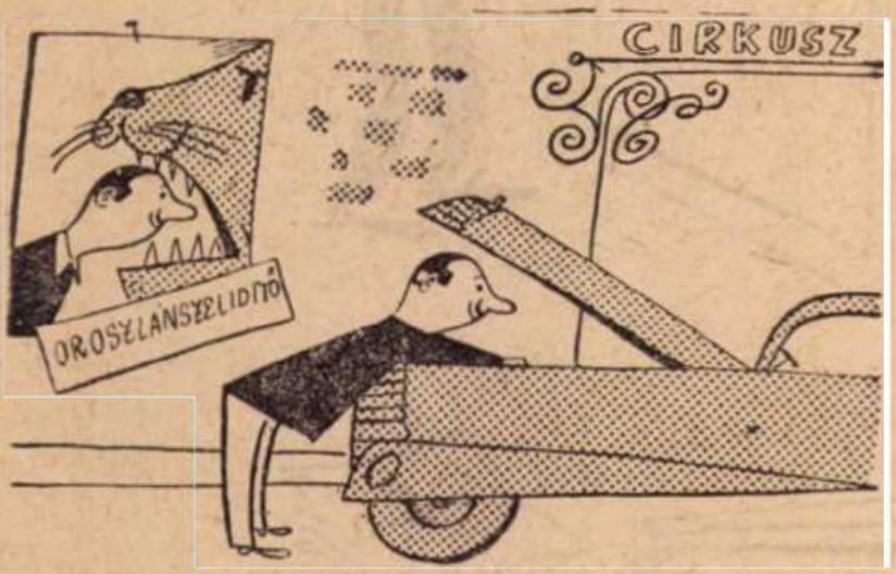
— Uraim, ne üljenek fel a rémhireknek! Tovább fegyverkezünk, nem marad védtelen a tőzsde!

Vágyálom

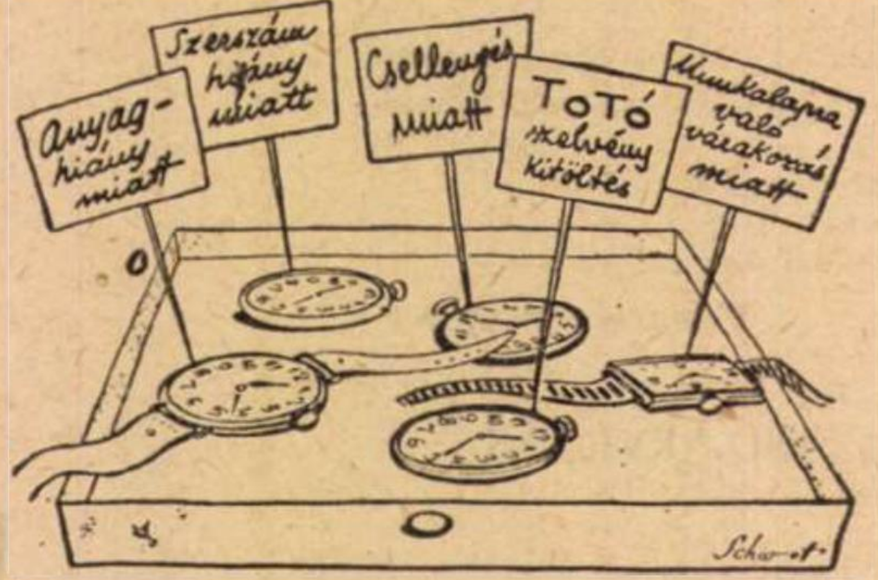

Nylon ablak.

A nagy szám

Elveszett órák a talált tárgyak osztályán

Levél egy tapintatlan illetőhöz

Tisztelt cím!

A legmélyebb felháborodás késztet arra, hogy tollat ragadjak s visszautasitsam minősithetetlen magatartását.

Szégyelje magát! Nem bánom, ha megsértődik s elküldi hozzám Közért-segédeit, akikkel együtt lakik társbérletben. Akkor is megmondom, hogy ön a legtapintatlanabb egyén, akivel valaha is találkoztam. Ez pedig nagy szó nálam, mert én a 6-os villamoson közlekedek és egyszer, mint ügyfél, másfél órát töltöttem a kerületi lakáshivatalban.

Csak azt szeretném tudni, hogy jutott eszébe az, amit csinált? Emlékszik? Gyanútlanul ültem az új Belvárosi Kávéházban, amikor ön odaült hozzám, megkérdezte, hogy nem zavar-e, pedig tudta,

hogy zavar s aztán gyorsan elmesélte, hogy tegnap egy társaságban X. azt mondta rólam, hogy én... rokonszenves ember vagyok.

Ezt mondta ön s ezzel elment, mint aki jól végezte dolgát. Szemmeláthatólag nem tudta, milyen tapintatlanságot követett el. Lábbal tiport egy sok évszázados hagyományt. Mint valami otromba elefánt bugi-vugit járt az emberi megszokás porcelánüzletében. Hogy tehetett ilyent? Valakinek visszamondani azt, hogy... még leirni is alig merem... hogy j ó t *mondtak róla.*

Emlékezzék, úgy ültem ott, mint akit fejbevertek. Nem tudtam szólni, csak bámultam az ön távolodó, tapintatlan hátát. Ha leül hozzám és elmeséli, hogy Z. azt mondta rólam, hogy analfabéta vagyok és írásaimat a Cipőfelsőrészjavító Kisipari Szövetkezet írja szövetkezeti erővel, arcizmom sem rándul. Ha közli velem, hogy Y. véleménye szerint látatlanban huszonöt év szigorított várfogságot érdemelek, derűs mosollyal fogadom közlését. Ha belesuttogja a fülembe, hogy L. azt terjeszti rólam, hogy látta, mikor elloptam két ezüstkanalat az izlandi követ

fogadóestjén, csak bólogatok, s egy szót sem szólok.

Ez így van jól, ez a dolgok természetes rendje. Amióta a világ világ, mindig ültek társaságban emberek, akik nagy, tágranyitott füllel figyelték, kiről ki mond valami rosszat és amikor megteltek a különböző „sikkasztó, szélhámos, apagyilkos, csempész és tolvaj" kifejezésekkel, elsiettek és szétosztották azok között, akikre vonatkoztak.

De tovább megyek. Az is előfordult — ha ritkán, akkor is — hogy valakiről valaki valahol j ó t *mondott. Igenám, de az illetőhöz ez már úgy kerül vissza, hogy* r o s s z a t *mondtak róla. Ez csak természetes, ez bevett szokás, amelyet emberemlékezet óta első ízben ön tiport lábbal. Remélem, érveim hatására belátja, mit vé-*

tett a társadalmi szabályok, a humánum, az emberi érintkezési formák ellen. Hiszek abban, hogy magábaszáll és levelemmel legalább azt elérem, hogy soha, de soha többé nem követ el ilyen tapintatlanságot.

Mindenesetre engem sikerült a legkinosabb helyzetbe hoznia. Holnap együtt sörözök X-szel, aki jót mondott rólam a hátam mögött. Ennél kellemetlenebb találkozásom rég volt.

Azt sem tudom, hogy ezek után hogy nézzek a szemébe.

Vajda Albert

Telihold

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

FARADAY, a laboratóriumi szolgából lett nagy tudós, az elektromagnetizmus törvényeinek felfedezője, roppant a szivére vette a múlt század ötvenes éveiben kitört spiritiszta lázat, főleg azt, hogy tudós társai közül is sokan az asztaltáncoltatók közé álltak. Viszont félénk alaptermészete visszatartotta a nyilt állásfoglalástól. Ezért csak vonakodva tett eleget a Royal Society, az angol természettudományos társaság felszólitásának, hogy vizsgálja meg a spiritiszta jelenségeket, és fenntartásokkal járult hozzá ahhoz, hogy a társaságnak küldött jelentését a „Times"-ben közzétegyék. A közlemény egyes részei azonban igy is hiven tükrözik azt a súlyos konfliktust, amelybe szegény Faraday került Ezek álltak benne:

„Megállapitottam, hogy a szellem minden esetben azonos a részvevő személyek egyikével, a megfigyelhető mozgást pedig az asztal körül ülők tudatos vagy öntudatlan mozdulatai idézik elő. A szeánszok részvevőinek megbizhatóságát és megfigyelőképességét a kutyáéval összehasonlitva, sajnálattal állapitottam meg, hogy az összehasonlitás — ugyancsak minden esetben — a kutya javára üt ki. De nem szeretném kiélezni a dolgot, mert a spiritiszták már úgysem fogadják a köszönésemet..."

*

BARON sebésztanárt, aki szerencsés kezéről és jó humoráról egyformán közismert tagja volt a régi magyar orvostársadalomnak, egyszer egy nőismerőse megkérdezte, hogy megélhet-e az ember a vakbél nélkül?

A felvilágositás igy hangzott:

— Először is tisztáznom kell a kérdést, mit ért „ember"-en. Mert az ember általában megélhet vakbél nélkül, de a sebész semmiesetre sem. Márpedig az is csak ember!

*

MAUPASSANT, a nagy francia iró nem tartozott a szerény emberek közé. Mindig tisztában volt saját értékével, amelyet teljes mértékben elismert az utókor is. Jelenlétében kockáztatta meg egyszer valaki azt az állitást, hogy „az igazi lángelmét a szerénység jellemzi".

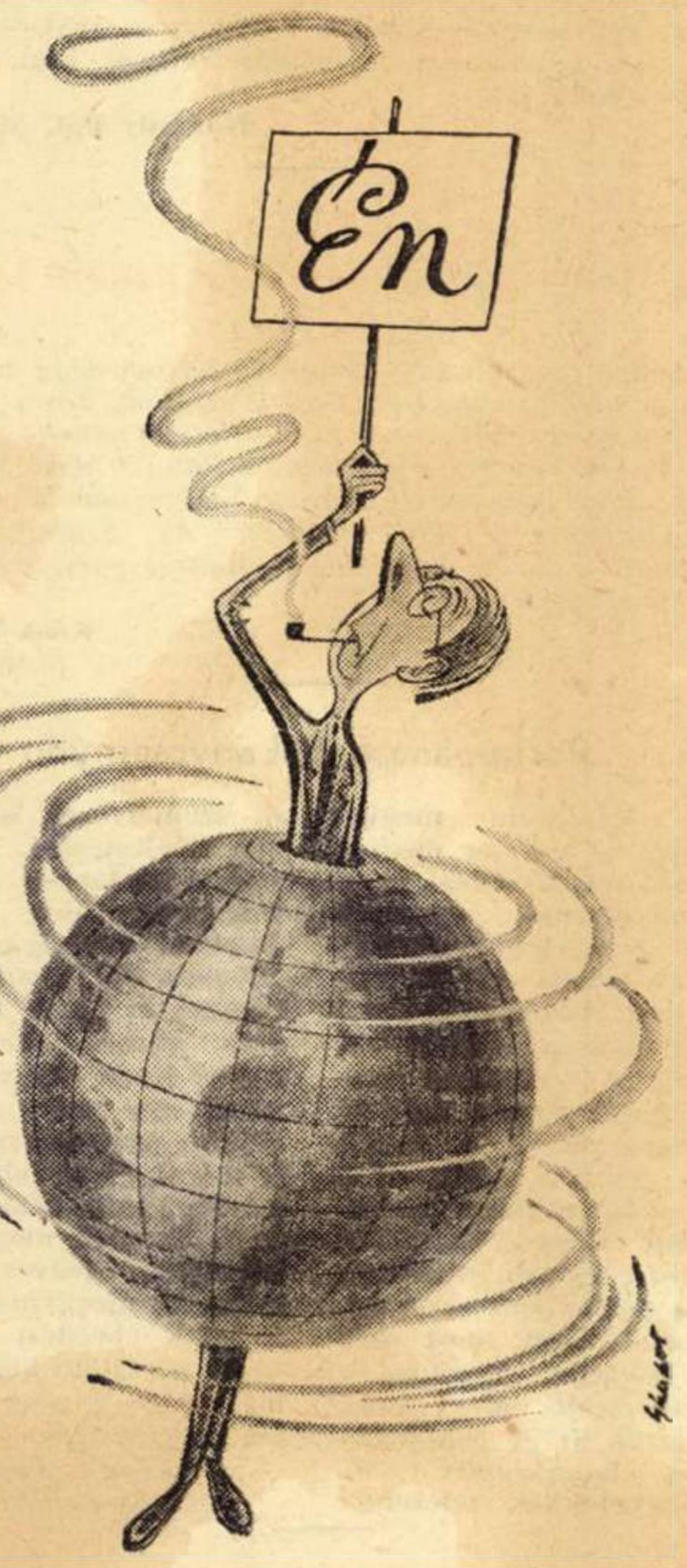
— Igaza van — hagyta rá Maupassant. — Bizonyitja ezt az is, hogy vannak pillanatok, amikor szinte kételkedem benne, hogy én vagyok a világ legnagyobb irója.

Kulturfront

EGY EGOCENTRIKUS ÍRÓ ARCKÉPE

A KRITIKUS

A világ teremtésekor több beütemezési hiba fordult elő. Az idősebbek még bizonyára emlékeznek arra, hogy például a nap és a hold kivitelezésére csak a negyedik napon került sor, három napig eléggé gyenge világítás mellett folyt a munka. Pedig az idő sürgetett, hat nap alatt be kellett fejezni az egészet. A hétvégi hajrá egy kissé rányomta bélyegét a munka minőségére. Több üstököst túlméreteztek, az égbolt sok helyen ködfoltos lett. Kulturális tekintetben is történt egy-két hiba. Az időrendi és a logikai sorrend teljes felrúgásával például elsőnek teremtették meg a Kritikust, amikor még egyetlen író sem volt a világon.

A szerencsétlen kritikus mitsem sejtett minderről teremtése perceiben. Bíráló fölénnyel nézett végig az egyre jobban terebélyesedő világon, majd felkereste az első útjába eső könyvkereskedést, s regényt, színdarabot vagy akármilyen verseskötetet kért.

— Sajnos — mondta a könyvkereskedő karját széttárva — egyikkel sem tudunk szolgálni. Nem tehetünk róla, nem a mi hibánk. A helyzet úgy áll, hogy az írók egyelőre még nem kerültek teremtésre. Tessék talán a jövő héten benézni.

A kritikus hirtelen szédülni kezdett, mintha elvesztette volna lába alól a szilárd talajt. Köszönésfélét mormogott, aztán elrohant az egyik kiadóvállalathoz. Abban reménykedett, hogy talán kéziratban fellelhető néhány mű, mindegy, micsoda, csak bírálható alkotás legyen. A kiadóvállalat vezetője borús arccal fogadta.

— Fájdalom, egyelőre egyetlen szál kéziratunk sincs. Köztünk legyen szólva, az írók nem írnak. Mindig kitalálnak valamilyen kifogást. Most például azért nem írnak, mert még nem teremtették meg őket. Legalábbis ezt hangoztatják és cinikusan az Istenhez küldenek minket.

Jeges rémület fogta el a kritikust. Úgy érezte magát, mint a tigris őz nélkül, a hernyó levél nélkül, a moly gyapjú nélkül. Mit tegyen? Miből teremtse meg tudományát? Miből vonja le azokat a csalhatatlan szabályokat, amelyek ismerete nélkül becsületes írónak tollat sem szabad fognia a kezébe? Hogyan fejtse ki a regény jellegzetességeit regény nélkül? Hogyan alkossa meg a dramaturgiai tudományt, amikor e sajnálatos szervezési hiba következtében még egyetlen színpadi mű sem született meg? Hogyan tanítsa ezeket a szerencsétlen alkotókat, akiknek az ihlet lázában fogalmuk sincs a legelemibb esztétikai szabályokról sem, ha nincs miből lepárolni ezeket a szabályokat? Hol egy époszt, egy költemény, egy szatíra? Egy országot egy novelláért!

Csak hápogott, mint a szárazra került hal. Jövőjét egyre reménytelenebbnek látta, hiszen megfelelő művek hiányában azt sem tudta, hogy az egészséges derűlátás nélkülözhetetlen kellék. Kétségbeesetten roskadt magába. Mitévő legyek? — kérdezte eszelősen, anélkül, hogy feleletet remélt volna. A végén persze majd őt szidják, hiszen az a legkönnyebb. Az utóbbi időben már úgyis gyanakodva méregették, hogy ki az, aki munka nélkül lebzsel, amikor mindenki dolgozik.

A feszült várakozás időszaka következett. Szerencsére illetékesek hamarosan észbekaptak. Valóban, mit ér a világ, ha nincs, aki megírja? Mit ér az ember, ha nem téma? Sebtiben megteremtették az első írót. Az elsietettség nyomait lehetetlenség volt nem észrevenni rajta. A megjelenítő erőt rosszul adagolták, a stílust pedig csaknem teljesen kifelejtették belőle. A semminél mindenesetre jobb volt. Az író lóhalálában nekiállt alkotni, hiszen már úgyis sokat késett, noha önhibáján kívül. Eléggé gyorsan megírta első regényét, s mivel akkoriban még nem volt konkurrencia, ki is adták a művet.

A kritikus boldogan habzsolta végig a könyvet, majd leült írni. Könnyedén ömlöttek belőle a sorok:

„A napokban hagyta el a nyomdát Ádám Jeromos regénye, a *Hajnali kígyó*. A figyelemre méltó mű élénk feltűnést keltett irodalmi körökben, s ez a feltűnés nem volt érdemtelen. Mindazonáltal helytelen lenne elhallgatni az alkotás egyes hibáit. A regény szerkezete meglehetősen laza, előadásmodorán bizonyos fáradság észlelhető, amely hovatovább dekadenciává fajul. A fiatal író még nem tudott megszabadulni az idegen hatásoktól. Helyes dolog a klasszikus hagyományokra támaszkodni, de semmiesetre sem az eredetiség rovására, mert ez csak visszafejlődéshez vezethet. Sajnos, ez nem egyedülálló jelenség, s felveti a regény válságának kérdését. Nézzük csak Berta szerepét, amelynek elszigeteltsége Ödön alakját is kedvezőtlenül befolyásolja, nem is beszélve a vágóhídi jelenet fölösleges lélektani túlfűtöttségéről..."

Boldogan, felszabadultan, az alkotó munka lázától hevítve vetette papírra egyik magvas mondatot a másik után.

Feleki László

Két angol vendégművész

érkezett Pestre az angol grafikai kiállítás megrendezésére.

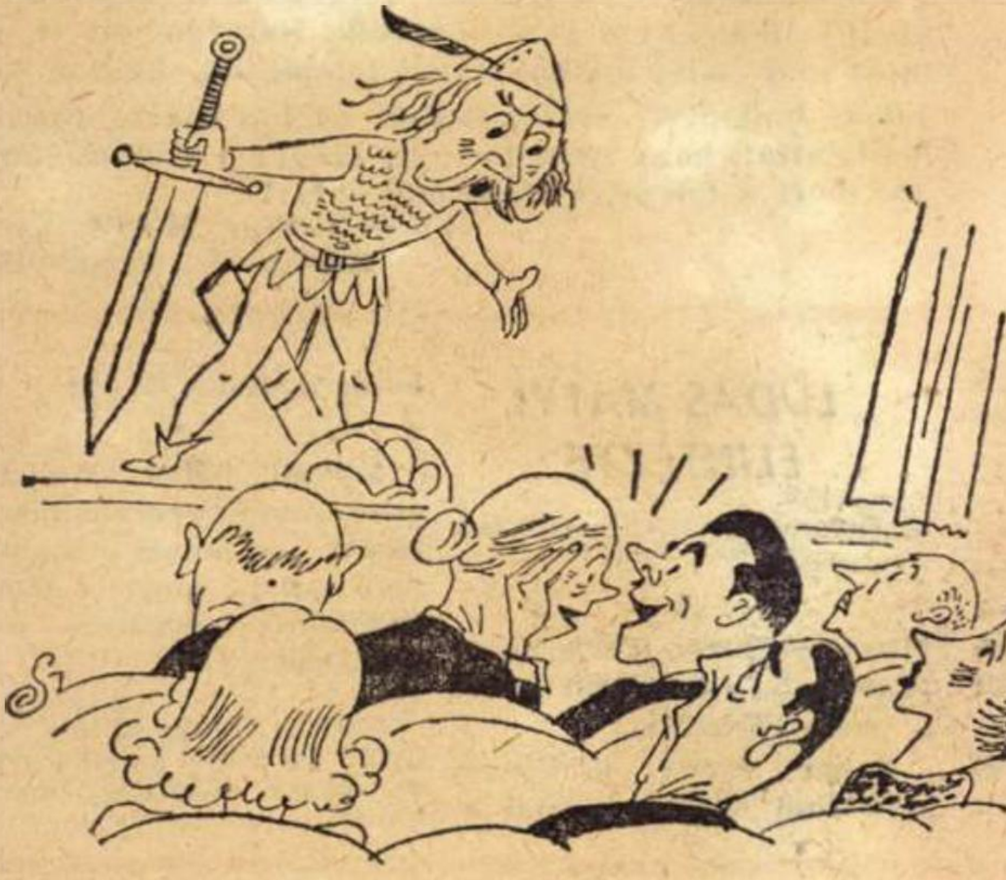

Ronald Ingles
(David Caplan rajza)

David Caplan
(Sándor Károly rajza)

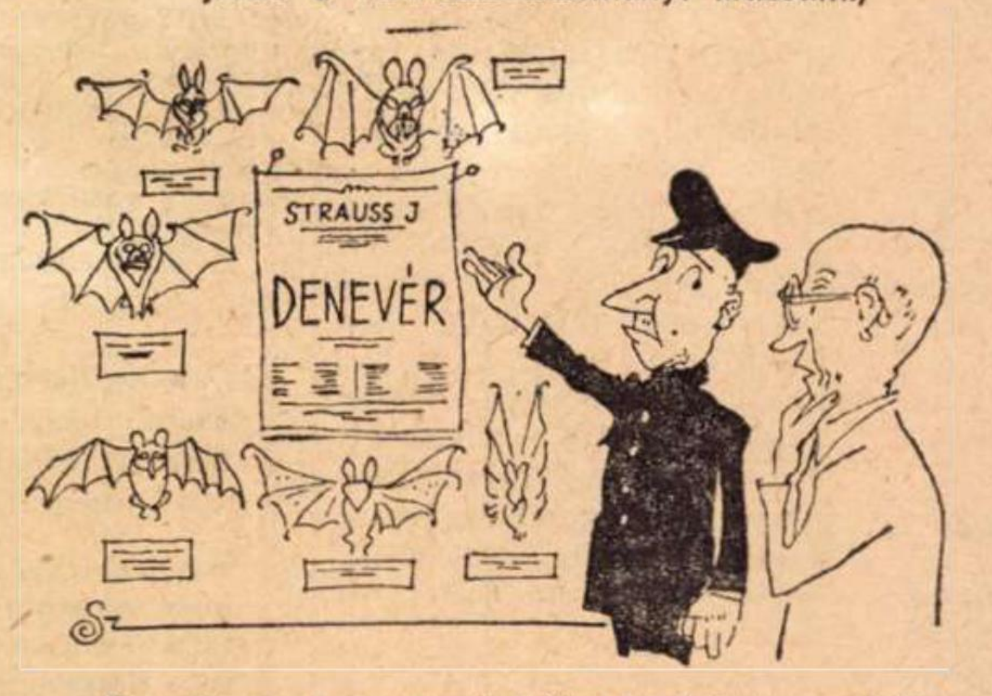
Régi vicc, új változatban

Színész: *Játszunk vagy diskurálunk?*

Tudományos vicc

(210 darabból álló denevér-gyűjteményhez jutott a Természettudományi Múzeum.)

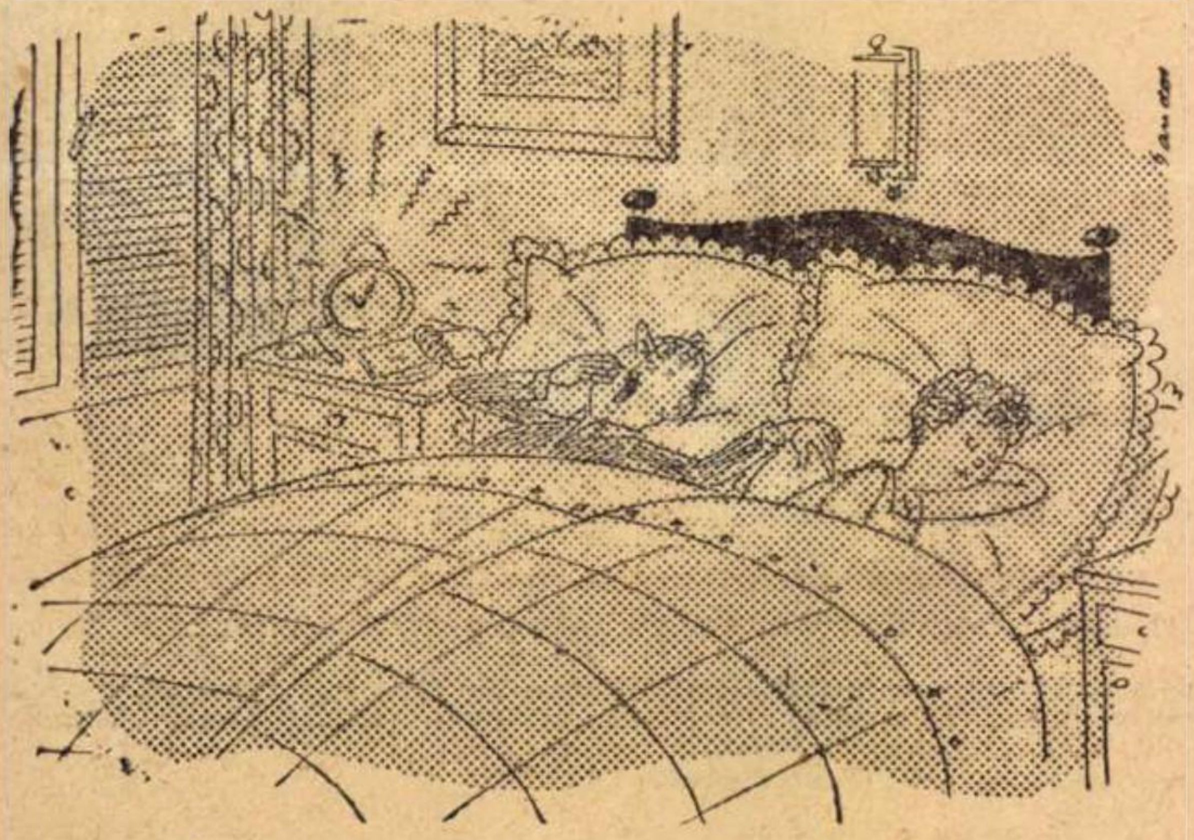
Őr: Most, hogy a plakátot is feltettem, teljes a gyűjtemény...

NEM TANULT A PLAKÁTKIÁLLÍTÁSBÓL

Az „optimista" plakátművész tanulmányt rajzol.

Ismét divatosak az éjszakai esztrádműsorok

— Ébredj, drágám!... Mennünk kell a színházba!

Irodalmi probléma

— Ilyen időben nem lehet kimenni az életbe!

Regényíró a festéküzletben

— Ez megmaradt, kérem... Nem tudná visszavenni?

Le a bürokráciával!

Packázás a tiszanánai komp körül

A tiszanánai kompot eredetileg az újgazdák építették. Tőlük vette át a község, majd később az Egri Útfenntartó Vállalat, 1955 őszén pedig a Debreceni Útfenntartó Vállalat kezelésébe került. Azt tapasztaljuk, hogy minél messzebb van tőlünk a kompot kezelő vállalat, annál több bajunk van az átkeléssel. Ugyanis a tiszanánai dolgozó parasztoknak körülbelül 800 hold földjük van a Bere szigeten, ahová csak kompon lehet átmenni. Ez évben a mezőgazdasági munkálatok a Bere szigeten is megkezdődhettek volna április elején, de a vállalat kompdíjbeszedői csak április 24-én jelentek meg községünkben — egy napra. Ezért nem minden földtulajdonos tudta meg, hogy ott voltak a kompdíjért és így több mint 300 dolgozó paraszt nem tudta kifizetni a holdankénti 20 forint évi díjat. A vállalat emberei — igen helyesen — csekket hagytak a révészeknél, amelyre az elmaradók bármikor befizethetik a pénzt. A csekk mellé azonban írásbeli utasítást is kaptak a révészek. A szöveg egy része így hangzik:

„A csekkel történt befizetés esetén a kedvezményes szállítás csak az igazolvány megérkezése, illetve felmutatása után érvényes. Aláírás: Nagy Károly, komp-előadó.”

Ez magyarul azt jelenti, hogy ha az utas ki is fizeti a 20 forintot, amíg az igazolvány meg nem érkezik, csak külön esetenkénti díjért mehet át a kompon azért, hogy elvesse a kukoricáját — noha a befizetést igazoló csekk a kezében van.

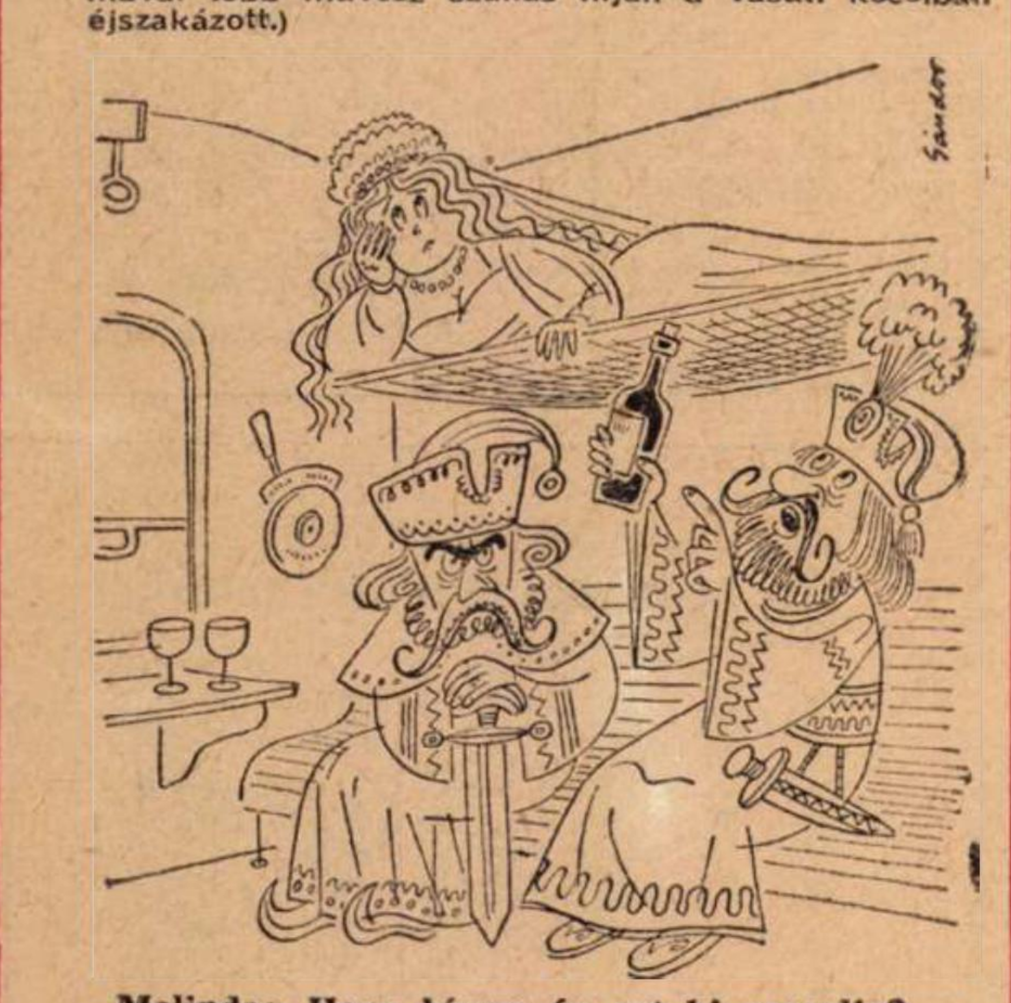
A révészek makacsul ragaszkodnak a vállalattól kapott bürokratikus utasításhoz, annak ellenére, hogy a községi tanács felhívta a figyelmüket arra, hogy ez az eljárás helytelen. A Debreceni Útfenntartó Vállalatnak tisztában kellene lennie azzal, hogy ez az intézkedés milyen nagy károkat okoz, hiszen minél később kerül a kukorica a földbe, annál kevesebb termést ad.

Küldjék el postafordultával az igazolványokat!

Barna András
Tiszanána

Stílusos válasz

(Az Opera nagysikerű ózdi vendégszereplése alkalmával több művész szállás híján a vasúti kocsiban éjszakázott.)

Melinda: Hogy bírom én ezt ki reggelig?
Bánk: Gondold meg és igyál...

„Szabályellenes” naftalin

A Moszkva téri 115. számú Illatszerboltban 10 deka naftalint kértem. Az elárusító közölte, hogy csak fél kilogrammot adhat. Mivel nekem tíz deka is elég lett volna, megpróbáltam legalább negyedkilóra lealkudni a magas normát, de az eladó nem volt hajlandó egy dekát se elengedni. Az üzletvezető kijelentette, hogy egy kiló naftalin 5,05 forint, félkiló 2,52 forint, ezért ennél kevesebb mennyiséget nem adhat. Meg is indokolta, hogy miért nem: mert akkor le- vagy felfelé kellene kerekítenie az összeget. Ez pedig szabályellenes. A szabály az szabály! Így lettem öt évre elegendő naftalin tulajdonosa!

Sólyom Tiborné,
a Közl. és Postaügyi Min. dolgozója

A prémiumról van szó

Vállalatunk az első negyedévben jól dolgozott, sőt: az előírt prémiumfeltételeket túl is teljesítettük. Prémiumunkat azonban mind a mai napig nem fizették ki. Vállalatunk vezetősége a prémium-feltételeket időben kidolgozta és a felügyeleti szerveknek jelentette is. Más vállalatoknál már a második negyedévi prémium lehetőségeiről is beszélnek, mi pedig még mindig azon mérgelődünk, hogy nem fizették ki az első negyedévit sem.

A késés azonban nem vette el kedvünket és a jövőben még jobb eredményeket igyekszünk elérni. Talán ezzel is gyorsítjuk a nekünk jogosan járó összeg kifizetését.

Juhász László
Veszprém
Városi Sütőip. V.

MEGYEREN NINCS PATIKA!

Budapest IV. kerületében, az Ujpesthez tartozó Megyeren, a Hoffmann Ottó utcában volt egy gyógyszertár. Ez a patika körülbelül 25 000 ember számára biztosította a gyógyszerellátást. Április elején a patikát bezárták. Ok: átalakítás. Eddig azonban még hozzá sem nyúltak a patikához. Természetes, hogy ilyen sok ember nem maradhat patika nélkül, éppen ezért a tanácstagok és a lakók több ízben jártak a ta-

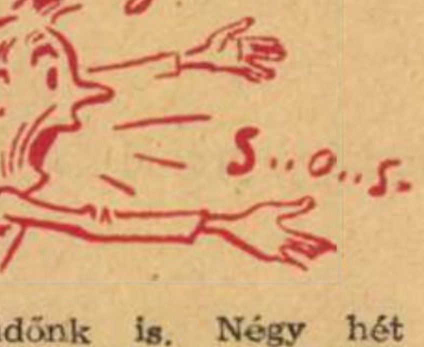
nácsnál és kérték, hogy az átalakítás idejére szükségpatikát állítsanak fel, de kérésüket nem teljesítették.

Jó lenne, ha a megyeri gyógyszertárat kissé élénkebb munkatempóban alakítanák át, legalább olyan gyorsan, mint a vele szemben lévő italboltot, amelyet három hét alatt rendbehoztak. Ha pedig valóban bonyolult, hosszadalmas munkáról van szó, úgy kérjük, hogy a javítás befejezéséig állítsák fel végre a hetek óta kért ideiglenes gyógyszertárat.

Több megyeri olvasó

Intézzék el végre gőzerővel a „gőzerő” ügyét!

A VII. kerület, Nyár utca 16-ban lakom. Alattunk egy burgonyaraktár volt egészen addig, amíg Szentmiklósi Dezső kelmefestő és vegytisztító meg nem nyitotta a burgonyás pincében az üzemét. Azóta az üzem dörömböl, gőzöl, gázol, füstöl, sőt: büdös is. Kérelmünkre a VII. kerületi tanács elrendelte a szellőztető-berendezés beállítását, de ezt a rendelkezését később visszavonta — ki tudja, miért? Az üzem jelenleg is teljes „gőzerővel” működik lakásunkban pedig a falakon penészgombák virágoznak. Újabb kérelmet írtunk az ingatlankezelőhöz, erre szigetelték lakásunkat. Ezután négy hétig tiszta volt a lakásunk és

a tüdőnk is. Négy hét után azonban az előbbi tünetek kezdtek megismétlődni. Most újra kérhetem a szigetelést, ami azt jelenti, hogy ismét festetni kell. Ez pedig 1500 forintos kiadást jelent.

A jelenlegi helyzet: az ingatlankezelő és a többi illetékes hivatal ugyan „foglalkozik” ügyemmel, de a lakásom ázik, a bútorom tönkremegy. Segítséget kérek!

Kántor Róbert
az Ikarus dolgozója

Egy kicsit sok az áramszünet!

Néhány hete, Ócsa községben minden este 6—7 óra között kialszik a villany. Ilyenkor természetesen dühösen tesszük le az olvasnivalót, vagy ha rádiózunk, azon bosszankodunk, hogy éppen a legkedvesebb zeneszámoknál mond csütörtököt a készülék. Az is előfordul, hogy moziban, előadás közben éri az embert az áramszünet és ilyenkor mindenki csalódottan botorkál ki a sötét moziból.

Azt hisszük, nem nagy kívánság, ha azt kérjük az áramszolgáltató vállalattól, hogy sürgősen szüntesse meg ezt a sok bosszúságot okozó üzemzavart.

Szabó József
Ócsa, Jókai u. 9.

Kinek tartozik a surdi FMSZ?

Kinek tartozunk? Ezen töpreng a Surd és Vidéke Körzeti Földművesszövetkezet főkönyvelője és elnöke. A választ Thurn Gyula és Kristóf László tudnák megadni, akik a felszólítólevelet aláírták és értesítették a surdiakat, hogy január 17-én 380, január 24-én pedig 200 forinttal terhelték meg számlájukat.

A felszólítólevelekből azonban nem tűnik ki, hogy melyik vállalat, miért terhelte meg őket 580 forint'al. A surdiak soha hírét sem hallották Thurnnak és Kristófnak, legjobb tudomásuk szerint nem tartoznak senkinek, ezért szeretnék, ha a két aláíró felfedné inkognitóját és közölné, hogy milyen vállalat szolgálatában állítják ki a rejtvényszerű felszólítóleveleket?

Ne takarékoskodjék enynyire a feladó nevével és címével!

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Stempliznek rendületlenül” című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a bibliofil értékű könyveket nem bélyegezzük le. Egyébként véleményünk szerint a hátsó táblaelőzéken történő árbeírás éppen úgy nem csúfítja el a könyvet, mint az új könyvek árának a külső táblára történő nyomása. Az árbejegyzést a gyakorlat is szükségessé tette, mert minden könyvnek külön ára van. A könyvekbe helyezett árjelzőcédulák elveszhetnek, s így vagy az antikváriumok dolgozóit, vagy a vásárlókat érné károsodás.

Kiadói Főigazgatóság

Fából VASKARIKA

Diósgyőrben feltalálták a fából vaskarikát, vagyis a hiradó mozit — hiradófilm nélkül. Az „Északmagyarország” című lapban, de magában a moziban is számtalanszor hirdették és hirdetik még ma is, hogy minden szerdán magyar és világhiradót vetítenek a diósgyőri Művelődés Házában. Ezzel szemben mi a valóság? Nyolc hete minden szerdán megjelenünk az említett moziban, ahol eddig még véletlenül sem játszottak a hiradó-műsorban hiradót. Láttunk itt 1951-es bábfilmet, régi sportfilmet, közlekedési filmet, csak éppen hiradót nem.

Kövesdy Pál, Miskolc

Szomorú szentesi vasárnap

Szentesen minden hónapban három-négy vasárnap villany nélkül vagyunk. Úgy látszik, az áram is munkaszünetet tart. Mi ennek az oka? Miért nem használhatja a szentesi ember vasárnap a villanyt? Miért nem szólalhat meg otthonában a rádió, miért nem élvezheti a mozit, vagy a délelőtti matinét? Az Áramszolgáltató Vállalat talán azt hiszi, hogy mindezt pótolja a vasárnapi sötétség?

Kósa István
Szentes

Posta-panasz Bakonycsernyén

A Veszprém megyei Tanács és a Fejér megyei Tanács elhatározták, hogy Bakonycsernye községet Fejér megyéhez csatolják. Ez az aktus április elején meg is történt, kedves kis ünnepség keretében. A község Veszprém megye kieső részén volt és tekintve, hogy a lakók nagy része bányász, ez a megoldás minden szempontból előnyösebb. Idáig rendben is van, csakhogy ezt a posta nem veszi tudomásul. Nem, most már két hónapja. Ugyanis a postahivatalt még nem helyezték át és ebből zavarok keletkeznek. Mi már levelekkel, telefonon és személyesen is sürgettük az elintézést.

A Budapest Vidéki Postaigazgatóság és a Soproni Postaigazgatóság azonban az igazak álmát alussza és lehet, hogy fel sem ébred. Mert hát ugye ilyen nagy ügyet, mint egy posta átadása, előbb észrevételezni, majd felmérni, átgondolni, jegyzőkönyvezni, iktatni stb. kell. Ez nem megy olyan könnyen. Kedves Ludas, talán te meggyorsítod ezt a lassú ébredést és kedvenc újszülött községünkben végre a posta is Fejér megyéé lesz.

Sulyok Tibor
Székesfehérvár

Legalább válaszoltak volna!

A Szőlőoltvány- és Facsemete Forgalmi Vállalattól ezer darab olasz-rizling szőlőoltványt rendeltünk, de nem küldték el. Nem értjük, hogy miért mellőzték rendelésünket. Úgy látszik, haragszanak ránk, pedig eddig csak egyoldalú levelezésből ismerjük egymást. Első levelünket március 5-én küldtük, a másodikat 16-án, a harmadikat — amelyben sürgettük a vesszőket — április 16-án. Nem is válaszoltak! Sok idő telt el, ezért most már saját faiskolánkból telepítünk. Ezúton közöljük a budapesti Szőlőoltvány- és Facsemete Forgalmi Vállalattal, hogy nem tartunk igényt a szőlőoltványokra, mert a telepítés ideje már lejárt.

Vörös Csillag MTSZ, Kerta
Kovács E., Tsz-elnök

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

A XI. kerületi Elek utca 6. számú házban a kazánjavítást az Ingatlankezelő Vállalat elvégezte.

★

Palkovits Ferenc (Várpalota) az erdészettől és Rákos Gyuláné (Fertőendréd) a Kapuvári Gépállomástól elmaradt munkabérét megkapta.

Kádár János (Bp., IV., Tél u. 6.) hibás rádiókészülékét az Orion-szerviz díjmentesen kicserélte.

★

Mágócsy Ferenc (Pécs, Vorosilov u. 3.) kártérítési ügyét a posta rendezte.

Rajna János (Böhönye) jogtalanul kivetett adóját a községi tanács törölte.

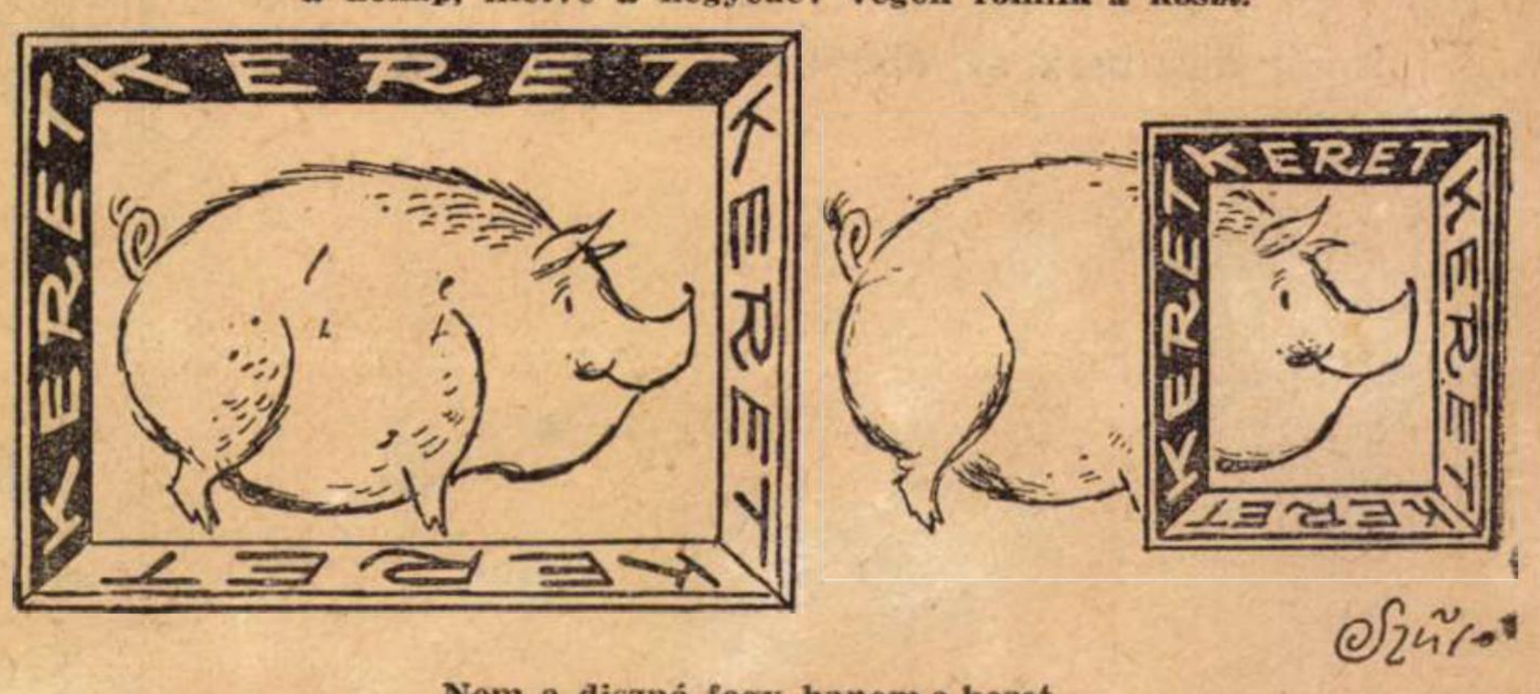
★

Szakáll Pálné (Ráckeve) ellen indított végrehajtási eljárást — mivel megállapítást nyert, hogy a TÜZÉP követelése jogtalan — megszüntették.

Farkas Gyula (Duna Hajógyár) baleseti kártalanítását az Állami Biztosítótól megkapta.

EGYES ÜZEMI KONYHÁKON

a hónap, illetve a negyedév végén romlik a koszt.

Nem a disznó fogy, hanem a keret.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.

KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.